

USTAWA
z dnia 2008 r.
o zmianie ustawy o ochronie przyrody¹

Art. 1. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2004 r. Nr 92, poz. 880 z późn. zm.²) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5:

a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a – 1d w brzmieniu:

„1a) gatunek będący przedmiotem zainteresowania Wspólnoty – gatunek roślin lub zwierząt, który na terenie państw członkowskich Unii Europejskiej jest:

- a) zagrożony, z wyjątkiem tych gatunków, których naturalny zasięg na tym terytorium jest zasięgiem krańcowym i które nie są zagrożone lub podatne na zagrożenie w zachodnim regionie palearktycznym lub
- b) podatny na zagrożenie, czyli mogący w najbliższej przyszłości przejść do kategorii gatunków zagrożonych, jeśli czynniki będące przyczyną zagrożenia będą na niego nadal oddziaływać lub
- c) rzadki, czyli o niewielkiej populacji, który nie jest obecnie zagrożony ani też podatny na zagrożenie, ale podlega ryzyku zagrożenia występując w obrębie ograniczonych obszarów geograficznych albo będąc znacznie rozproszonym na większym obszarze lub
- d) endemiczny i wymagający specjalnej uwagi ze względu na szczególny charakter jego siedliska lub potencjalne oddziaływanie jego eksploatacji na te siedliska lub potencjalne oddziaływanie jego eksploatacji na stan jego ochrony;

1b) gatunek o znaczeniu priorytetowym – gatunek zagrożony, w odniesieniu do którego Wspólnota ponosi szczególną odpowiedzialność z powodu wielkości jego naturalnego zasięgu mieszczącego się w obrębie terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej;

1c) gatunek obcy – gatunek występujący poza swoim naturalnym zasięgiem geograficznym w postaci osobników oraz zdolnych do przeżycia gamet, nasion, jaj lub zarodników;

1d) integralność obszaru Natura 2000 – spójność czynników strukturalnych i funkcjonalnych warunkujących zrównoważone trwanie populacji gatunków i siedlisk przyrodniczych, na których zaprojektowano lub wyznaczono dany obszar Natura 2000;”

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a – 2c w brzmieniu:

„2a) krzyżowanie zwierząt – kojarzenie osobników należących do różnych gatunków w celu otrzymania mieszańców;

2b) obszar Natura 2000 - teren o wyraźnie określonych granicach, wyznaczony zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej do ochrony populacji dziko występujących ptaków lub

¹ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie, ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, ustawę z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych, ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

² Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2005 r. Nr 113, poz. 954, Nr 130, poz. 1087, z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 176, poz. 1238, Nr 181, poz. 1286.

siedlisk przyrodniczych lub populacji gatunków roślin lub zwierząt, innych niż ptaki, zagrożonych wyginięciem;

2c) obszar mający znaczenie dla Wspólnoty- projektowany specjalny obszar ochrony siedlisk zatwierdzony przez Komisję Europejską w drodze decyzji, który w regionie lub regionach biogeograficznych do których należy, w znaczący sposób przyczynia się do zachowania lub odtworzenia stanu właściwej ochrony siedliska przyrodniczego lub gatunku będącego przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, a także znacząco przyczynia się do spójności sieci Natura 2000 i zachowania różnorodności biologicznej w obrębie danego regionu lub regionów biogeograficznych. W przypadku gatunków zwierząt występujących na dużych obszarach, obszarem mającym znaczenie dla Wspólnoty jest obszar w obrębie naturalnego zasięgu takich gatunków, charakteryzujący się fizycznymi lub biologicznymi czynnikami istotnymi dla ich życia lub rozmnażania;”;

c) pkt 10 i 11 otrzymują brzmienie:

„10) ogród botaniczny - urządzony i zagospodarowany teren wraz z infrastrukturą techniczną i budynkami funkcjonalnie z nim związanymi, będący miejscem ochrony ex situ, uprawy roślin różnych stref klimatycznych i siedlisk, uprawy roślin określonego gatunku oraz edukacji;

11) ogród zoologiczny - urządzony i zagospodarowany teren wraz z infrastrukturą techniczną i budynkami funkcjonalnie z nim związanymi, gdzie zwierzęta gatunków dziko występujących są hodowane i utrzymywane w celu ochrony ex situ, edukacji oraz ich publicznej ekspozycji nie mniej niż 7 dni w roku;”;

d) po pkt 11 dodaje się pkt 11a w brzmieniu:

„11a) okaz – każda roślina, zwierzę lub grzyb, żywe lub martwe, każda ich część, również jajo i wydumuszka, a także produkt pochodny również zawarty w innych towarach oraz towary, które zgodnie z dołączonym dokumentem, opakowaniem, oznakowaniem lub etykietą lub zgodnie ze wszelkimi innymi okolicznościami zawierają lub mogą zawierać części albo produkty pochodne zwierząt, roślin lub grzybów;”;

e) uchyla się pkt 15 lit. c,

f) po pkt 17 dodaje się pkt 17a i 17b w brzmieniu:

„17a) siedlisko przyrodnicze będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty – siedlisko przyrodnicze, które na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej:

- a) jest zagrożone zanikiem w swoim naturalnym zasięgu lub
- b) ma niewielki zasięg naturalny w wyniku regresji lub z powodu ograniczonego obszaru występowania wynikającego z jego wewnętrznych, przyrodniczych właściwości lub
- c) stanowi wybitny przykład typowych cech jednego lub więcej regionu biogeograficznego występującego w państwach członkowskich Unii Europejskiej;

17b) siedlisko przyrodnicze o znaczeniu priorytetowym – siedlisko przyrodnicze zagrożone zanikiem na terenie państw członkowskich Unii Europejskiej, za ochronę którego Wspólnota ponosi szczególną odpowiedzialność z powodu wielkości jego naturalnego zasięgu mieszczącego się w obrębie terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej;”;

2) w art. 10 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Projekty planów urządzania lasu w części dotyczącej otuliny parku narodowego wymagają uzgodnienia z dyrektorem parku narodowego w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody parku narodowego.”;

3) w art. 13:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uznanie za rezerwat przyrody obszarów, o których mowa w ust. 1, następuje w drodze rozporządzenia wojewody, które określa jego nazwę, położenie lub przebieg granicy i otulinę, jeżeli została wyznaczona, cele ochrony oraz rodzaj, typ i podtyp rezerwatu przyrody, a także sprawującego nadzór nad rezerwatem. Wojewoda, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady ochrony przyrody, może zmniejszyć lub zwiększyć obszar rezerwatu przyrody, zmienić cele ochrony, a w razie bezpowrotnej utraty wartości przyrodniczych, dla których rezerwat został powołany - zlikwidować rezerwat przyrody.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3 b w brzmieniu:

„3a. Projekty studiów i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw oraz planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w części dotyczącej rezerwatu przyrody i jego otuliny wymagają uzgodnienia z wojewodą w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę rezerwatu przyrody.

3b. Projekty planów urządzania lasu w części dotyczącej otuliny rezerwatu przyrody wymagają uzgodnienia z wojewodą w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody rezerwatu przyrody.”;

4) w art. 15:

a) ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) rybactwa i rybołówstwa, z wyjątkiem ich wykonywania na obszarach i zasadach ustalonych w planie ochrony albo w zadaniach ochronnych;”,

b) użyte w art. 15 ust. 1 pkt 10, 13, 15, 17, 18, 21, 23, 24, 27, art. 19 ust. 1 pkt 2, art. 83 ust. 5 i art. 116 w różnym przypadku wyrazy „organ uznający obszar za rezerwat przyrody” lub „organ, który uznał dany obszar za rezerwat przyrody” zastępuje się użytym w odpowiednim przypadku wyrazem „województwo”,

c) uchyla się ust. 2 pkt 2;

5) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw środowiska może zezwolić na odstępstwa od zakazów, o których mowa w ust. 1:

1) jeżeli jest to uzasadnione wykonywaniem badań naukowych, celami edukacyjnymi, kulturowymi, turystycznymi, rekreacyjnymi i sportowymi oraz celami kultu religijnego na obszarze parku narodowego;

2) jeżeli jest to uzasadnione potrzebą ochrony przyrody lub realizacją inwestycji liniowych celu publicznego na obszarze parku narodowego po zasięgnięciu opinii dyrektora parku narodowego, a na obszarze rezerwatu przyrody po zasięgnięciu opinii wojewody.”;

6) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Wojewoda na obszarze rezerwatu przyrody może zezwolić na odstępstwa od zakazów, o których mowa w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione wykonywaniem badań naukowych, celami edukacyjnymi, kulturowymi, turystycznymi, rekreacyjnymi i sportowymi oraz celami kultu religijnego.”;

7) w art. 16 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Projekty studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw oraz planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w części dotyczącej parku krajobrazowego i jego otuliny wymagają uzgodnienia z właściwym miejscowo wojewodą w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody parku krajobrazowego.”;

8) w art. 19:

a) ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) uzgodnienia z właściwymi miejscowo radami gmin ustaleń dotyczących infrastruktury technicznej, zagospodarowania turystycznego, sposobu użytkowania gruntów, eliminacji lub ograniczania zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych oraz ustaleń do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w odniesieniu do nieruchomości niebędących własnością Skarbu Państwa.”,

b) uchyla się ust. 4,

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw środowiska ustanawia, w drodze rozporządzenia, plan ochrony dla parku narodowego w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania projektu planu lub odmawia jego ustanowienia, jeżeli projekt planu jest niezgodny z celami ochrony przyrody. Plan ochrony może być zmieniony, jeżeli wynika to z potrzeb ochrony przyrody.”;

9) w art. 20:

a) ust. 3 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) ustalenia do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw oraz planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej dotyczące eliminacji lub ograniczenia zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych.”,

b) ust. 4 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) ustalenia do studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw oraz planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej dotyczące eliminacji lub ograniczenia zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Sporządzane po dniu wejścia w życie ustawy plany ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody lub parku krajobrazowego w części pokrywającej się z granicami obszaru Natura 2000, o którym mowa w art. 25, muszą uwzględniać elementy określone w art. 29 ust. 5 i 6.”;

10) w art. 22:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zadania ochronne, o których mowa w ust. 1, ustanawia, w drodze rozporządzenia.”,

b) ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wojewoda - dla rezerwatu przyrody.”;

11) w art. 23 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Projekty studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw i planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, w części dotyczącej obszaru chronionego krajobrazu, wymagają uzgodnienia z właściwym wojewodą w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę obszaru chronionego krajobrazu.”;

12) w art. 24 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak znacząco niekorzystnego wpływu na przyrodę obszaru chronionego krajobrazu.”;

13) w art. 25 ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) specjalne obszary ochrony siedlisk lub obszary mające znaczenie dla Wspólnoty.”;

14) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„26. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, typy siedlisk przyrodniczych oraz gatunki roślin i zwierząt, ze wskazaniem typów siedlisk przyrodniczych i gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty oraz o znaczeniu priorytetowym, wymagające ochrony w formie wyznaczenia obszarów Natura 2000, a także kryteria i sposoby wyboru reprezentatywnej liczby i powierzchni siedlisk przyrodniczych oraz siedlisk roślin i siedlisk zwierząt do ochrony w formie obszarów Natura 2000, mając na uwadze zachowanie szczególnie cennych i zagrożonych składników różnorodności biologicznej.”;

15) w art. 27:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2 b w brzmieniu:

„2a. Wyznaczenie obszaru Natura 2000, zmiana jego granic lub likwidacja następuje w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi i z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw środowiska, które określa nazwę, położenie administracyjne, obszar i mapę obszaru, cel i przedmiot ochrony oraz sprawującego nadzór nad obszarem, z zastrzeżeniem ust. 5. Minister właściwy do spraw środowiska, wydając rozporządzenie, kieruje się rzeczywistym stanem siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt.

2b. Zmiana granic lub likwidacja obszaru Natura 2000, jeżeli jest to uzasadnione naturalnymi zmianami stwierdzonymi w wyniku monitoringu i nadzoru, o którym mowa w art. 31, wymaga zgody Komisji Europejskiej.”,

b) w ust. 3:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) listę projektowanych specjalnych obszarów ochrony siedlisk wskazując projektowane obszary mające znaczenie dla Wspólnoty;”;

– dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) listę obszarów specjalnej ochrony ptaków.”;

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Specjalne obszary ochrony siedlisk minister właściwy do spraw środowiska wyznacza po uzgodnieniu z Komisją Europejską w terminie 6 lat od dnia zatwierdzenia tego obszaru przez Komisję Europejską jako obszar mający znaczenie dla Wspólnoty.”;

16) art. 28 otrzymuje brzmienie:

- „28.1. Dla obszaru Natura 2000 sprawujący nadzór nad obszarem sporządza, z zastrzeżeniem ust. 8 i 10, projekt planu zadań ochronnych na okres do 5 lat, pierwszy w terminie 6 lat od wyznaczenia obszaru Natura 2000.
2. Przepis ust. 1 może być stosowany odpowiednio do projektowanych obszarów Natura 2000, znajdujących się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1.
 3. Wojewoda, w drodze rozporządzenia lub dyrektor urzędu morskiego w drodze zarządzenia, ustanawia plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000, kierując się koniecznością utrzymania i przywracania do właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt, dla których wyznaczono obszar Natura 2000. Plan zadań ochronnych może być zmieniony, jeżeli wynika to z potrzeb ochrony tych siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt.
 4. Sporządzający projekt planu zadań ochronnych zapewnia zainteresowanym osobom i podmiotom możliwość zapoznawania się z wynikami prac na potrzeby sporządzenia projektu planu zadań ochronnych i z projektem planu zadań ochronnych oraz możliwość zgłaszania do nich wniosków i uwag.
 5. Przepisy ust. 4 stosuje się odpowiednio w przypadku dokonywania zmiany planu zadań ochronnych.
 6. Plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 zawiera:
 - 1) identyfikację istniejących i potencjalnych zagrożeń dla zachowania właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk będących przedmiotami ochrony;
 - 2) cele zadań ochronnych;
 - 3) zadania ochronne ze wskazaniem podmiotów odpowiedzialnych za ich wykonanie i obszarów ich wdrażania, w tym w szczególności zadania dotyczące:
 - a) ochrony czynnej siedlisk przyrodniczych, gatunków roślin i zwierząt oraz ich siedlisk,
 - b) wskazania do zmian w istniejących studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, planach zagospodarowania przestrzennego województw oraz planach zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej dotyczące eliminacji lub ograniczenia zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych,
 - c) monitoringu stanu przedmiotów ochrony oraz monitoringu realizacji celów, o których mowa w pkt 2;
 - 4) wskazanie terminu sporządzenia, w razie potrzeby, planu ochrony dla części lub całości obszaru.
 7. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, tryb sporządzania projektu planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 oraz sposób zapewnienia udziału zainteresowanych osób i podmiotów w jego sporządzaniu, kierując się koniecznością ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk.
 8. Planu zadań ochronnych nie sporządza się dla obszaru Natura 2000 lub jego części:

- 1) dla którego ustanowiono plan ochrony, o którym mowa w art. 29;
 - 2) pokrywającego się w całości lub w części z granicami parku narodowego, parku krajobrazowego lub rezerwatu przyrody posiadającego plan ochrony zawierający elementy, o których mowa w ust. 6;
 - 3) pokrywającego się w całości lub w części z granicami parku narodowego lub rezerwatu przyrody posiadającego zadania ochronne zawierające elementy, o których mowa w ust. 6.
9. W przypadku ustanowienia planu ochrony, o którym mowa w art. 29, w trakcie obowiązywania planu zadań ochronnych, rozporządzenie wojewody lub zarządzenie dyrektora urzędu morskiego w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych traci moc.
10. Dla obszaru Natura 2000 położonego na terenie więcej niż jednego województwa lub obszaru morskiego podległego więcej niż jednemu dyrektorowi urzędu morskiego, plan zadań ochronnych sporządza i ustanawia wojewoda lub dyrektor urzędu morskiego, na terenie którego znajduje się największa część obszaru.”;
- 17) art. 29 otrzymuje brzmienie:
- „29. 1. Projekt planu ochrony dla obszaru Natura 2000 lub jego części sporządza, z zastrzeżeniem ust. 7, sprawujący nadzór nad obszarem.
 2. Dla obszaru Natura 2000 lub jego części, minister właściwy do spraw środowiska ustanawia w drodze rozporządzenia, plan ochrony na okres 20 lat. Plan ochrony może być zmieniony, jeżeli wynika to z potrzeb ochrony siedlisk przyrodniczych lub gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk, dla których wyznaczono obszar Natura 2000.
 3. Sporządzający projekt planu ochrony zapewnia zainteresowanym osobom i podmiotom możliwość zapoznawania się z wynikami prac na potrzeby sporządzenia projektu planu ochrony i z projektem planu ochrony oraz możliwość zgłaszania do nich wniosków i uwag.
 4. Przepisy ust. 3 stosuje się odpowiednio w przypadku dokonywania zmiany planu ochrony.
 5. Plan ochrony obszaru Natura 2000 zawiera:
 - 1) identyfikację istniejących i potencjalnych zagrożeń dla zachowania właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk będących przedmiotami ochrony;
 - 2) warunki utrzymania lub odtworzenia właściwego stanu ochrony przedmiotów ochrony obszaru, zachowania integralności obszaru oraz ogólnej spójności sieci Natura 2000, odnoszące się w szczególności do:
 - a) zagospodarowania przestrzennego,
 - b) zagospodarowania obszarów morskich,
 - c) gospodarowania wodami,
 - d) gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej,
 - e) realizowanych i planowanych przedsięwzięć mogących znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, w tym wymaganej kompensacji przyrodniczej;
 - 3) zadania ochronne niezbędne dla utrzymania lub odtworzenia właściwego stanu ochrony przedmiotów ochrony obszaru, ze wskazaniem podmiotów odpowiedzialnych za ich realizację;
 - 4) wskaźniki właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych lub gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk będących przedmiotami ochrony;

- 5) sposoby monitoringu realizacji zadań ochronnych oraz ich skutków;
 - 6) sposoby monitoringu stanu ochrony siedlisk przyrodniczych lub gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk będących przedmiotami ochrony.
6. Zakres zadań ochronnych, o których mowa w ust. 5 pkt 3, może obejmować w szczególności:
- 1) rekultywację i odtwarzanie siedlisk przyrodniczych lub siedlisk gatunków roślin i zwierząt będących przedmiotem ochrony;
 - 2) utrzymanie korytarzy ekologicznych łączących obszar Natura 2000 z otoczeniem;
 - 3) rozmieszczenie obiektów i urządzeń służących celom obszaru Natura 2000;
 - 4) stosunki wodne, w tym gospodarowanie wodami;
 - 5) gospodarkę rolną, leśną i rybacką, w tym:
 - a) kierunki i zasady kształtowania przestrzeni produkcyjnej,
 - b) wskazanie obszarów, które powinny być zalesione oraz obszarów wyłączonych z zalesiania;
 - 6) szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia ich użytkowania, w tym w zależności od potrzeb:
 - a) ograniczanie terenów przeznaczonych pod zabudowę,
 - b) ograniczanie lokalizacji infrastruktury technicznej i komunikacyjnej,
 - c) ograniczanie lokalizacji infrastruktury turystycznej i edukacyjnej.
7. Dla obszaru Natura 2000 położonego na terenie więcej niż jednego województwa lub obszaru morskiego podległego więcej niż jednemu dyrektorowi urzędu morskiego, plan ochrony sporządza wojewoda lub dyrektor urzędu morskiego, na terenie którego znajduje się największa część obszaru.”;

18) w art. 30:

a) ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, tryb opracowania projektu planu ochrony, o którym mowa w art. 29 ust. 1, zakres prac niezbędnych do sporządzenia projektu planu ochrony oraz sposób zapewnienia udziału społeczeństwa w opracowaniu projektu planu ochrony, kierując się potrzebą ochrony obszarów Natura 2000.

2. Plan ochrony ustanowiony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody lub parku krajobrazowego w granicach obszaru Natura 2000, zawierający elementy, o których mowa w art. 29 ust. 5, staje się planem ochrony dla tej części obszaru Natura 2000.”,

b) dodaje się ust. 2a i 3 w brzmieniu:

„2a. Plan urządzenia lasu powinien być zgodny z planem ochrony ustanowionym dla obszaru Natura 2000, jeżeli obszar ten obejmuje teren objęty planem urządzenia lasów.

3. Projekty studiów i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, planów zagospodarowania przestrzennego województw oraz planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej w części dotyczącej istniejącego lub projektowanego obszaru Natura 2000 wymagają uzgodnienia z wojewodą w zakresie ustaleń tych planów, mogących negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, w sposób wskazany w art. 33 ust. 1.”;

19) w art. 32:

a) ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. kontroli realizacji ustaleń planów ochrony i planów zadań ochronnych obszarów Natura 2000.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na terenie zarządzanym przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe znajdującym się na obszarze Natura 2000 zadania w zakresie ochrony przyrody wykonuje samodzielnie miejscowy nadleśniczy, zgodnie z ustaleniami planu zadań ochronnych lub planu ochrony obszaru Natura 2000 uwzględnionym w planie urządzenia lasu.”;

20) w art. 33 ust. 1-3 otrzymują brzmienie:

„1. Zabrania się, z zastrzeżeniem art. 34, podejmowania działań mogących, osobno lub w połączeniu z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, w tym w szczególności:

- 1) pogorszyć stan siedlisk przyrodniczych oraz siedlisk gatunków roślin i zwierząt dla ochrony których wyznaczono obszar Natura 2000, lub
- 2) wpłynąć negatywnie na gatunki, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000, lub,
- 3) pogorszyć jego integralność lub powiązania z innymi obszarami Natura 2000.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do projektowanych obszarów Natura 2000, znajdujących się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, do czasu zatwierdzenia ich przez Komisję Europejską jako obszary mające znaczenie dla Wspólnoty i wyznaczenia ich jako specjalne obszary ochrony siedlisk w trybie przepisów, o których mowa w art. 27.

3. Projekty planów i projekty zmian do przyjętych planów oraz planowane przedsięwzięcia, które nie są bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub obszarów, o których mowa w ust. 2, lub nie wynikają z tej ochrony, a które mogą na te obszary znacząco negatywnie oddziaływać w sposób wskazany w ust. 1, wymagają przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska.”;

21) w art. 34 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych, właściwy miejscowo wojewoda, a na obszarach morskich dyrektor właściwego urzędu morskiego, może zezwolić na realizację działań, które mogą znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000 lub obszary, o których mowa w art. 33 ust. 2, zapewniając wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Jeżeli na obszarze Natura 2000 lub obszarze, o których mowa w art. 33 ust. 2 występuje siedlisko lub gatunek o znaczeniu priorytetowym, zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może zostać udzielone wyłącznie w celu.”;

22) w art. 35:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wydając zezwolenie, o którym mowa w art. 34 ust. 1, wojewoda lub dyrektor urzędu morskiego ustala, stosownie do skali i rodzaju negatywnego oddziaływania, zakres, miejsce,

termin i sposób wykonania kompensacji przyrodniczej, zobowiązując do jej wykonania nie później niż w terminie rozpoczęcia działań prowadzących do negatywnego oddziaływania.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wojewoda lub dyrektor urzędu morskiego informuje ministra właściwego do spraw środowiska:

- 1) o ustalonych kompensacjach przyrodniczych, o których mowa w ust. 1 w terminie 30 dni od wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 34;
- 2) o wykonanej kompensacji przyrodniczej w terminie 30 dni od zakończenia realizacji działań kompensacyjnych.”,

c) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Minister właściwy do spraw środowiska określi w drodze rozporządzenia szczegółowe sposoby składania informacji, o których mowa w ust. 4.

6. Minister właściwy do spraw środowiska informuje Komisję Europejską o ustalonej kompensacji przyrodniczej przed jej wdrożeniem oraz przed realizacją danego planu lub przedsięwzięcia.”;

23) art. 35a. otrzymuje brzmienie:

„35a. W przypadku działań przewidzianych do realizacji w ramach planowanych przedsięwzięć, zezwolenie, o którym mowa w art. 34 ust. 1, zastępuje się decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska; do decyzji stosuje się odpowiednio art. 34 i 35.”;

24) w art. 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na obszarach Natura 2000, z zastrzeżeniem ust. 2, nie podlega ograniczeniu działalność związana z utrzymaniem urządzeń i obiektów służących bezpieczeństwu przeciwpowodziowemu oraz działalność gospodarcza, rolna, leśna, łowiecka i rybacka, a także amatorski połów ryb, jeżeli nie oddziałuje znacząco negatywnie na obszar Natura 2000 w sposób określony w art. 33 ust. 1.”;

25) w art. 37:

a) dotychczasową treść artykułu oznacza się jako ust. 1, który otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli działania znacząco negatywnie oddziałujące na obszar Natura 2000 lub obszar, o którym mowa w art. 33 ust. 2, w sposób o którym mowa w art. 33 ust. 1 zostały podjęte bez uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 34 lub decyzji, o której mowa w art. 35a, wojewoda, a na obszarach morskich dyrektor właściwego urzędu morskiego, nakazuje ich natychmiastowe wstrzymanie i podjęcie w wyznaczonym terminie niezbędnych czynności w celu przywrócenia poprzedniego stanu danego obszaru, jego części lub chronionych na nim gatunków.”,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Jeżeli działania na obszarze Natura 2000 zostały podjęte niezgodnie z ustaleniami planu zadań ochronnych lub planu ochrony, wojewoda, a na obszarach morskich dyrektor urzędu morskiego, podejmuje działania, o których mowa w ust. 1.”;

26) w art. 46:

a) przed ust. 1 dodaje się ustęp 1' w brzmieniu:

„1'. Ochrona gatunkowa odnosi się do okazów oraz siedlisk i ostoi zwierząt, roślin i grzybów.”,

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ochrona gatunkowa ma na celu zapewnienie przetrwania i właściwego stanu ochrony dziko występujących na terenie kraju i innych państw członkowskich Unii Europejskiej rzadkich, endemicznych, podatnych na zagrożenia i zagrożonych wyginięciem oraz objętych ochroną na podstawie przepisów prawa międzynarodowego, których Rzeczypospolita Polska jest stroną gatunków roślin, zwierząt i grzybów oraz ich siedlisk i ostoi, a także zachowanie różnorodności gatunkowej i genetycznej.”;

27) w art. 51:

a) zdanie wstępne w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W stosunku do gatunków dziko występujących roślin i grzybów objętych ochroną mogą być wprowadzone następujące zakazy:”;

b) ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zrywania, niszczenia, uszkodzania, przemieszczania i hodowli;”;

– pkt 4 - 6 otrzymują brzmienie:

„4) pozyskiwania, zbioru, przetrzymywania, posiadania, preparowania i przetwarzania okazów;

5) zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, wymiany i darowizny okazów;

6) wwożenia z zagranicy i wywożenia poza granicę państwa okazów.”;

c) w ust. 2 pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) pozyskiwania gatunków roślin, o których mowa w art. 48 pkt 1 lit. c, oraz grzybów, o których mowa w art. 50 pkt 1 lit. c, lub ich części i produktów pochodnych przez podmioty, które uzyskały zezwolenie wojewody lub ministra właściwego do spraw środowiska na ich pozyskiwanie;

4) przetrzymywania, zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, wymiany, darowizny, a także wywożenia poza granicę państwa okazów, o których mowa w pkt 3.”;

28) w art. 52:

a) zdanie wstępne w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W stosunku do gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną mogą być wprowadzone następujące zakazy:”;

b) w ust. 1:

– pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) zabijania, okaleczania, chwytania, transportu, pozyskiwania, przetrzymywania, chowu i hodowli, a także posiadania żywych zwierząt;

2) zbierania, przetrzymywania i posiadania okazów;”;

– pkt 8 - 10 otrzymują brzmienie:

„8) preparowania okazów;

9) zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, wymiany i darowizny okazów;

10) wwożenia z zagranicy i wywożenia poza granicę państwa okazów;”;

c) w ust. 2:

– zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„2. W stosunku do gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną mogą być wprowadzone odstępstwa od zakazów, o których mowa w ust. 1, dotyczące;

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) chwytania zwierząt rannych i osłabionych w celu udzielenia im pomocy weterynaryjnej i przemieszczania do ośrodków rehabilitacji zwierząt;”

– uchyla się pkt 5,

– pkt 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6) pozyskiwania okazów, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. c przez podmioty, które uzyskały zezwolenie ministra właściwego do spraw środowiska lub wojewody na to pozyskiwanie;

7) przetrzymywania, zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, wymiany, darowizny, a także wywożenia poza granicę państwa okazów, o których mowa w pkt 6;”

– dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) zbierania i przechowywania piór ptaków.”;

29) w art. 54 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„54. Chwytanie lub zabijanie dziko występujących zwierząt, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. a i b nie może być wykonywane przy pomocy wszelkich urządzeń, sposobów lub metod działających na dużą skalę bądź niewybiórczo, powodujących lokalny zanik lub poważne zaburzenia populacji tych zwierząt, a w szczególności przy użyciu:”;

30) w art. 56:

a) w ust. 1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw środowiska może zezwolić na odstępstwa od zakazów określonych w art. 51 ust. 1 pkt 1, 5 i 6 oraz art. 52 ust. 1 pkt 1, 9, 10, 13 i 14 z zastrzeżeniem ust. 2 w stosunku do gatunków:”

b) w ust. 2:

– zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Wojewoda na obszarze swojego działania może zezwolić na odstępstwa od zakazów określonych w art. 51 ust. 1 i art. 52 ust. 1:”

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w stosunku do gatunków objętych ochroną ścisłą – na czynności określone w art. 51 ust. 1 pkt 2-4 oraz art. 52 ust. 1 pkt 2-8, 11 i 12”

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zezwolenia na pozyskiwanie roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną gatunkową mogą być wydane, jeżeli nie spowodują zagrożenia dla dziko występujących populacji chronionych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów.”

d) w ust. 6:

– zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Zezwolenia, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być wydane na wniosek, który zawiera:”

– pkt 4 - 7 otrzymują brzmienie:

- „4) nazwę gatunku lub gatunków, których dotyczyć będą działania, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje;
- 5) liczbę lub ilość osobników, których dotyczy wnioszek, o ile jest to możliwe do ustalenia;
- 6) sposób, metody i stosowane urządzenia do chwytania lub zabijania zwierząt z uwzględnieniem art. 54, albo sposób zbioru roślin i grzybów lub sposób wykonania innych czynności, na które wydaje się zezwolenie, miejsce i czas wykonania czynności oraz wynikające z tego zagrożenia;
- 7) wskazanie podmiotu, który będzie chwycił lub zabijał zwierzęta.”

e) w ust. 7:

– pkt 2-3 otrzymują brzmienie:

- „2) nazwę gatunku lub gatunków, których dotyczyć będą działania, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje;
- 3) liczbę lub ilość osobników, których dotyczy zezwolenie, o ile jest to możliwe do ustalenia;”

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

- „5) wskazanie dozwolonych środków i sposobów chwytania, odławiania lub zabijania zwierząt z uwzględnieniem art. 54 albo sposobów zbioru roślin i grzybów lub sposobów wykonania innych czynności, na które wydaje się zezwolenie;”

– pkt 7 otrzymuje brzmienie:

- „7) wskazanie podmiotu, który będzie chwycił lub zabijał zwierzęta;”

f) po ust. 7 dodaje się art. 7a-7j w brzmieniu:

- „7a. Wojewoda i minister właściwy do spraw środowiska mogą dokonywać kontroli spełniania warunków określonych w wydanych przez siebie zezwoleniach, o których mowa w ust. 1 i 2.
- 7b. Czynności kontrolne są wykonywane przez osoby posiadające imienne upoważnienie wydane przez wojewodę lub ministra właściwego do spraw środowiska.
- 7c. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 7b, zawiera wskazanie osoby upoważnionej do wykonywania czynności, miejsca i zakresu kontroli oraz podstawy prawnej do jej wykonywania.
- 7d. Przed przystąpieniem do czynności kontrolnych osoba upoważniona do ich wykonywania jest obowiązana okazać upoważnienie, o którym mowa w ust. 7b.
- 7e. Osoby upoważnione do wykonywania czynności kontrolnych mają prawo do:
 - 1) wstępu na teren należący do podmiotu kontrolowanego;
 - 2) żądania pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli;
 - 3) wglądu do dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, sporządzania z nich odpisów, wyciągów lub kopii oraz zabezpieczania tych dokumentów.
- 7f. Osoba wykonująca czynności kontrolne sporządza z tych czynności protokół.
- 7g. Protokół podpisuje osoba wykonująca czynności kontrolne oraz podmiot kontrolowany.

- 7h. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez podmiot kontrolowany, protokół podpisuje tylko osoba wykonująca czynności kontrolne, dokonując w protokole stosownej adnotacji o odmowie podpisania protokołu przez podmiot kontrolowany.
- 7i. Wstęp oraz wykonywanie czynności kontrolnych następują w obecności właściciela lub posiadacza nieruchomości.
- 7j. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1 i 2 może być cofnięte przez ministra właściwego do spraw środowiska lub wojewodę, jeżeli podmiot, który uzyskał to zezwolenie nie spełnia określonych w nim warunków.”,

f) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Wojewoda do dnia 31 stycznia każdego roku składa ministrowi właściwemu do spraw środowiska raport o wydanych zezwoleniach w roku poprzednim, zawierający informacje, o których mowa w ust. 7 pkt 2-7, informację o wykorzystaniu zezwoleń oraz wynikach kontroli spełniania warunków określonych w tych zezwoleniach.”;

31) w art. 60:

a) w ust. 6 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„6. W strefach ochrony, o których mowa w ust. 3, zabrania się bez zezwolenia wojewody:”,

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wycinania drzew lub krzewów”;

c) dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) dokonywania innych zmian siedliska gatunku, dla ochrony którego wyznaczono strefę.”;

32) w art. 61 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przewożenie przez granicę państwa okazów należących do gatunków podlegających ograniczeniom na podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej, wymaga uzyskania zezwolenia ministra właściwego do spraw środowiska, z zastrzeżeniem ust. 2.”;

33) w art. 67:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zezwolenie wydaje się na wniosek, o którym mowa w ust. 3, po zasięgnięciu opinii wojewody właściwego ze względu na miejsce położenia ogrodu botanicznego lub zoologicznego, a także opinii organizacji zrzeszającej przedstawicieli ogrodów botanicznych lub zoologicznych, wyrażonej w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku. Niewyrażenie opinii w tym terminie uznaje się za opinię pozytywną.”,

b) w ust. 4:

– pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) kopię części mapy ewidencji gruntów i budynków obejmującą działki, na których projektowana jest lokalizacja ogrodu botanicznego lub zoologicznego;

2) wypis z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczący działek ewidencyjnych, na których projektowana jest lokalizacja ogrodu botanicznego lub zoologicznego lub”,

– dodaje się pkt 3 i 4 w brzmieniu:

- „3) zaświadczenie potwierdzające, że przeznaczenie działek, na których projektowana jest lokalizacja ogrodu botanicznego lub zoologicznego nie jest sprzeczne z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy;
- 4) wypis z ewidencji gruntów i budynków dotyczący działek ewidencyjnych, na których projektowana jest lokalizacja ogrodu botanicznego lub zoologicznego.”;

34) w art. 73:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1. Zabrania się hodowli i utrzymywania, poza ogrodami zoologicznymi i placówkami naukowymi prowadzącymi badania nad zwierzętami, a także cyrkami, zwierząt niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi, wymienionych w kategorii I w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 4.
2. Zabrania się hodowli i utrzymywania, poza ogrodami zoologicznymi i placówkami naukowymi prowadzącymi badania nad zwierzętami, a także cyrkami, zwierząt niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi wymienionych w kategorii II i III w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 4, bez zezwolenia wojewody.”;

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Zwierzęta, o których mowa w ust. 2, mogą być hodowane i utrzymywane przez osoby, które zdadzą odpłatny egzamin przed komisją powołaną przez wojewodę i otrzymają stosowne zezwolenie.

4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) gatunki lub wyższe jednostki systematyczne zwierząt, o których mowa w ust. 1 i 2, wskazując kategorie zwierząt według stopnia zagrożenia dla człowieka;
- 2) minimalne warunki, w których mogą być przetrzymywane zwierzęta;
- 3) sposób oznakowania oraz rejestracji zwierząt;
- 4) tryb i zasady powoływania komisji oraz zasady przeprowadzania egzaminu dla osób chcących przetrzymywać zwierzęta, o których mowa w ust. 2 wraz z zakresem niezbędnej do jego zaliczenia wiedzy, uwzględniając kategorię zwierzęcia, o którym mowa w ust. 2;
- 5) wysokość opłaty za egzamin, sposób i wysokość wynagrodzenia komisji;
- 6) wzór zezwolenia wydawanego osobie, która zdała egzamin

kierując się potrzebą przeciwdziałania sprowadzaniu, oferowaniu, nabywaniu i przetrzymywaniu zwierząt gatunków niebezpiecznych dla życia i zdrowia ludzi przez osoby niewykwalifikowane, w celu ochrony ludzi przed tymi zwierzętami.”;

35) w art. 77:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wojewoda właściwy ze względu na miejsce położenia ogrodu botanicznego, przeprowadza kontrole ogrodów botanicznych w zakresie ich działalności.”;

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wojewódzki lekarz weterynarii ze względu na miejsce położenia ogrodu zoologicznego lub ośrodka przeprowadza kontrole ogrodów zoologicznych lub ośrodków w zakresie ich działalności.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kontroli, o której mowa w ust. 1 i 1a, nie rzadziej niż raz na 3 lata, dokonuje wojewoda lub wojewódzki lekarz weterynarii z własnej inicjatywy lub na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska.”;

36) w art. 84:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Organ właściwy do wydania zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów odracza, na okres 3 lat od dnia ich przesadzenia lub posadzenia, termin uiszczenia opłaty za ich usunięcie, jeżeli zezwolenie przewiduje przesadzenie ich w inne miejsce lub zastąpienie innymi drzewami lub krzewami.”,

b) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 organ właściwy do wydania zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów może także uzależnić wydanie zezwolenia od złożenia przez posiadacza nieruchomości zabezpieczenia uregulowania należności z tytułu opłat za usunięcie drzew lub krzewów objętych zezwoleniem w formie: pieniądza lub poręczeń, gwarancji bankowych, lub gwarancji ubezpieczeniowych.”,

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli przesadzone albo posadzone w zamian drzewa lub krzewy zachowały żywotność po upływie 3 lat od dnia ich przesadzenia albo posadzenia lub nie zachowały żywotności z przyczyn niezależnych od posiadacza nieruchomości, należność z tytułu ustalonej opłaty za usunięcie drzew lub krzewów podlega umorzeniu na podstawie postępowania administracyjnego wszczętego przez organ właściwy do naliczania i pobierania opłat.”,

d) dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Jeżeli przesadzone albo posadzone w zamian drzewa lub krzewy nie zachowały żywotności w okresie krótszym niż 3 lata od dnia ich przesadzenia albo posadzenia, należność z tytułu ustalonej opłaty za usunięcie drzew lub krzewów podlega natychmiastowemu pobraniu na podstawie postępowania administracyjnego wszczętego przez organ właściwy do naliczania i pobierania opłat.”;

37) w art. 86 ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) które zagrażają bezpieczeństwu ludzi lub mienia;”;

38) w art. 88 ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zniszczenie drzew, krzewów lub terenów zieleni spowodowane niewłaściwym wykonaniem zabiegów pielęgnacyjnych przy użyciu sprzętu mechanicznego lub urządzeń technicznych.”;

39) w art. 89 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 88 ust. 1, ustala się, z zastrzeżeniem ust. 5, w wysokości trzykrotnej opłaty za usunięcie drzew lub krzewów ustalonej na podstawie stawek, o których mowa w art. 85 ust. 4 pkt 1 i 2, ust. 5 i 6.”;

40) w art. 102 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Dyrektor parku narodowego sprawuje nadzór nad obszarem Natura 2000, leżącym w części lub w całości na obszarze parku narodowego.”;

41) w art. 103 uchyla się ust. 3;

42) w art. 107 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wojewoda może powierzyć, w drodze decyzji administracyjnej, dyrektorowi parku krajobrazowego wykonywanie zadań poza granicami parku krajobrazowego w zakresie związanym z funkcjonowaniem i ochroną obszarów Natura 2000, w zakresie sprawowania nadzoru nad obszarem, ochrony siedlisk przyrodniczych, gatunków roślin i zwierząt oraz realizacji ustaleń planu ochrony lub planu zadań ochronnych.”;

43) w art. 112 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Monitoring przyrodniczy polega na obserwacji i ocenie stanu oraz zachodzących zmian w składnikach różnorodności biologicznej i krajobrazowej ~~na wybranych obszarach~~, w tym typów siedlisk przyrodniczych oraz gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, ze szczególnym uwzględnieniem typów siedlisk przyrodniczych i gatunków o znaczeniu priorytetowym, a także na ocenie skuteczności stosowanych metod ochrony przyrody.”;

44) po art. 119 dodaje się art. 119a w brzmieniu:

„119a.1. Zabrania się krzyżowania gatunków zwierząt, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. a, b, art. 120 ust. 1 oraz zwierząt łownych, bez zezwolenia ministra właściwego do spraw środowiska.

2. Wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

- 1) imię, nazwisko i adres albo nazwę i siedzibę wnioskodawcy;
- 2) cel wykonania wnioskowanych czynności;
- 4) nazwę gatunku lub gatunków, których dotyczy będą działania, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje;
- 5) liczbę osobników, których dotyczy wniosek;
- 6) miejsce i czas wykonania czynności;
- 7) świadectwo pochodzenia;
- 8) opinię lub orzeczenie lekarsko-weterynaryjne powiatowego lekarza weterynarii stwierdzające spełnienie przez podmiot podany we wniosku o wydanie zezwolenia warunków przetrzymywania gatunków, odpowiadających ich potrzebom biologicznym.

3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1 zawiera:

- 1) imię, nazwisko i adres albo nazwę i siedzibę wnioskodawcy;
- 2) nazwę gatunku lub gatunków, których dotyczy będą działania, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje;
- 3) liczbę osobników, których dotyczy zezwolenie;
- 5) określenie czasu i miejsca wykonania czynności, których dotyczy zezwolenie;
- 6) określenie terminu złożenia informacji o wykorzystaniu zezwolenia.

4. Minister właściwy do spraw środowiska może odmówić wydania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli podmiot podany we wniosku o wydanie zezwolenia, był skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przewożeniem przez granicę państwa, przetrzymywaniem, prowadzeniem hodowli, rozmnażaniem i sprzedażą na terenie kraju gatunków, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. a, b, art. 120 ust. 1 oraz zwierząt łownych, w okresie 3 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku.

5. Minister właściwy do spraw środowiska cofa zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, jeżeli:

- 1) po wydaniu zezwolenia zostaną ujawnione okoliczności, o których mowa w ust. 4, uzasadniające odmowę wydania zezwolenia;
- 2) zezwolenie zostało użyte niezgodnie z warunkami w nim zawartymi.”;

45) w art. 120:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Sprowadzanie do kraju, przetrzymywanie, prowadzenie hodowli, rozmnażanie i sprzedaż na terenie kraju roślin, zwierząt lub grzybów gatunków obcych, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzimym, wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw środowiska.”, Zgodnie z tym zapisem również osoby fizyczne hodujące i rozmnażające gatunki obce będą musiały występować o zezwolenie ministra. Czy taki był zamysł autora? Jeśli tak, obawiam się, że będzie to zapis pusty.

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a – 2f w brzmieniu:

„2a Zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, wydaje się na wniosek, o którym mowa w ust. 2b, po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody wyrażonej w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

2b. Wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać odpowiednio:

- 1) imię, nazwisko i adres albo nazwę i siedzibę wnioskodawcy;
- 2) cel wykonania wnioskowanych czynności;
- 3) opis czynności, na którą może być wydane zezwolenie;
- 4) nazwę gatunku lub gatunków, których dotyczyć będą działania, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje;
- 5) liczbę lub ilość osobników, których dotyczy wniosek, o ile jest to możliwe do ustalenia;
- 6) sposób, miejsce i czas wykonania czynności;
- 7) świadectwo pochodzenia;
- 8) opinię lub orzeczenie lekarsko-weterynaryjne powiatowego lekarza weterynarii stwierdzające spełnienie przez podmiot podany we wniosku o wydanie zezwolenia warunków przetrzymywania gatunków, odpowiadających ich potrzebom biologicznym.

2c. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 2 zawiera:

- 1) imię, nazwisko i adres albo nazwę i siedzibę wnioskodawcy;
- 2) nazwę gatunku lub gatunków, których dotyczyć będą działania, w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje;
- 3) liczbę lub ilość osobników, których dotyczy zezwolenie, o ile jest to możliwe do ustalenia;
- 4) opis czynności, na które wydaje się zezwolenie;

5) określenie czasu i miejsca wykonania czynności, których dotyczy zezwolenie;

6) określenie terminu złożenia informacji o wykorzystaniu zezwolenia.

2d. Minister właściwy do spraw środowiska może odmówić wydania zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, jeżeli podmiot podany we wniosku o wydanie zezwolenia, był skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przewożeniem przez granicę państwa, przetrzymywaniem, prowadzeniem hodowli, rozmnażaniem i sprzedażą na terenie kraju roślin, zwierząt lub grzybów gatunków obcych, w okresie 3 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku.

2e. Minister właściwy do spraw środowiska cofa zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, jeżeli:

1) po wydaniu zezwolenia zostaną ujawnione okoliczności, o których mowa w ust. 2d, uzasadniające odmowę wydania zezwolenia;

2) zezwolenie zostało użyte niezgodnie z warunkami w nim zawartymi.

2f. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, listę obcych gatunków roślin, zwierząt i grzybów, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzimym.”,

c) w ust. 4 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„4. Zakazów, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się do wprowadzania do środowiska przyrodniczego i przemieszczania w tym środowisku roślin, z wyjątkiem gatunków, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzimym.”;

46) w art. 126:

a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Szkody wyrządzone przez zwierzęta łowne, powstałe w parkach narodowych, strefach ochronnych zwierząt łownych oraz w rezerwatach przyrody szacuje się oraz dokonuje wypłaty odszkodowań według zasad określonych w rozdziale 9 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 372 i Nr 113, poz. 984).”,

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Odszkodowania za szkody spowodowane przez zwierzęta łowne w parku narodowym oraz strefie ochronnej zwierząt łownych są pokrywane ze środków parku narodowego, a za szkody spowodowane w rezerwatach przyrody – ze środków budżetu państwa, z części, której dysponentem jest wojewoda.”,

c) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Szkody wyrządzone przez zwierzęta, o których mowa w ust. 1, szacuje się oraz dokonuje wypłaty odszkodowań według zasad określonych w rozdziale 9 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz.U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 z późn. zm.).”;

47) w art. 127 dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) przetrzymuje zwierzęta niebezpieczne bez zezwolenia, o którym mowa w art. 73 ust. 2,

5) narusza zakaz, o którym mowa w art. 119a ust. 1, ”;

48) w art. 130:

a) ust. 1 – 3 otrzymuje brzmienie:

- „1. Sąd doręcza odpis wydanego prawomocnego orzeczenia o przypadku okazów wojewodzie właściwemu ze względu na miejsce popełnienia wykroczenia lub przestępstwa - w stosunku do gatunków rodzimych lub ministrowi właściwemu do spraw środowiska – w stosunku do gatunków obcych lub objętych ochroną na podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej.
2. Okazy, o których mowa w ust. 1, podlegają przekazaniu podmiotom uprawnionym do ich utrzymywania, wyznaczanym decyzją administracyjną przez organy, o których mowa w ust. 1.
3. Organy, o których mowa w ust. 1, mogą zarządzić w drodze decyzji administracyjnej, na koszt skazanego, odesłanie okazów, wobec których orzeczono przypadek, do państwa z którego dokonano ich eksportu.”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

- „4. Minister właściwy do spraw środowiska może zarządzić w drodze decyzji administracyjnej, na koszt skazanego, eutanazję gatunków obcych stanowiących własność sprawcy.”;

49) w art. 131:

a) przed pkt 1 dodaje się pkt 1’ w brzmieniu:

- „1’) chwyta lub zabija dziko występujące zwierzęta, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. a, b przy pomocy urządzeń, sposobów lub metod wskazanych w art. 54, ”,

b) pkt 10 otrzymuje brzmienie:

- „10) bez zezwolenia lub wbrew jego warunkom sprowadza do kraju, przetrzymuje, prowadzi hodowlę, rozmnaża i sprzedaje na terenie kraju rośliny, zwierzęta lub grzyby gatunków obcych, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzimym, ”.

50) dodaje się art. 131a w brzmieniu:

- „131a. W razie ukarania za wykroczenie określone w art. 131 zapisy art. 129 i 130 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 2. W ustawie z dnia z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027 z późn. zm.³) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 24 ust. 4 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

- „3) służbom ochrony przyrody – w celu prowadzenia prac związanych z ochroną przyrody.”;

2) w art. 40:

³ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 125.

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny służy gospodarce narodowej, obronności państwa, nauce, kulturze, ochronie przyrody i potrzebom obywateli.”,

b) dodaje się ustęp 6 w brzmieniu:

„6. Organ prowadzący państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny zapewni bezpłatny do niego dostęp służbom ochrony przyrody w celu prowadzenia prac związanych z ochroną przyrody.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (Dz.U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 z późn. zm.⁴) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9 ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zakaz wybierania, posiadania i przechowywania jaj i piskląt, wyrabiania, posiadania i przechowywania wydmuszek oraz niszczenia lęgówisk, nor i gniazd ptasich.”;

2) w art. 28:

a) po ust. 2 dodaje się ustęp 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii Polskiego Związku Łowieckiego:

- 1) uchyla decyzję, na podstawie której prowadzony jest ośrodek hodowli zwierzyny, jeżeli sprawujący zarząd z ramienia zarządcy obwodu łowieckiego narusza przepisy rozdziału 10 ustawy;
- 2) może uchylić decyzję, na podstawie której prowadzony jest ośrodek hodowli zwierzyny, jeżeli zarządca obwodu łowieckiego narusza przepisy ustawy inne niż te, o których mowa w pkt 1 lub aktów wykonawczych do niej.

2b. W przypadku, o którym mowa w ust. 2a pkt 2, minister właściwy do spraw środowiska może przed wydaniem decyzji wezwać zarządcę obwodu łowieckiego do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości w określonym terminie, nie dłuższym jednak niż 6 miesięcy.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ośrodki hodowli zwierzyny mogą być prowadzone za zgodą ministra właściwego do spraw środowiska przez: Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, Polski Związek Łowiecki lub instytucje naukowo-dydaktyczne. Prawo do prowadzenia ośrodków hodowli zwierzyny jest niezbywalne.”;

3) w art. 44:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3 Minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody, może zezwolić, na dokonanie odstrzału lub odłowu zwierzyny do celów naukowych z pominięciem okresów ochronnych z uwagi na brak innego zadowalającego rozwiązania.”,

b) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

⁴ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2005 r. Nr 175, poz. 1462, z 2006 r. Nr 220, poz. 1600, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238

„4. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 3 może być wydane na wniosek, który zawiera:

- 1) imię, nazwisko i adres lub nazwę i siedzibę wnioskodawcy;
- 2) cel wykonania wnioskowanych czynności;
- 3) liczbę osobników i nazwę gatunku lub gatunków w języku polskim i łacińskim, których dotyczyć będą działania;
- 4) sposób, miejsce i czas wykonania czynności oraz wynikające z tego zagrożenia;
- 5) wskazanie podmiotu, który dokonywać będzie odłowu lub odstrzału zwierzyny.

5. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 3 zawiera:

- 1) imię, nazwisko i adres albo nazwę i siedzibę wnioskodawcy;
- 2) liczbę osobników, której dotyczy zezwolenie oraz nazwę gatunku w języku polskim i łacińskim;
- 3) opis czynności, na które wydaje się zezwolenie;
- 4) wskazanie dozwolonych środków i sposobów chwytania, odławiania lub zabijania zwierzyny oraz podmiotów wykonujących te czynności;
- 5) określenie czasu i miejsca wykonania czynności, których dotyczy zezwolenie;
- 6) wskazanie podmiotów uprawnionych do kontroli realizacji wydanego zezwolenia w terenie;
- 7) określenie terminu złożenia ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacji o wykorzystaniu zezwolenia.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz.U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.⁵) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9a ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) rodzinnych ogrodów działkowych”;

2) uchyla się art. 28 ust. 1 pkt 2a.

Art. 5. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.⁶) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 53 dodaje się ust. 5b i 5c w brzmieniu:

„5b. Przepisów, o których mowa w ust. 4 pkt 7 i 8, nie stosuje się do inwestycji, dla których przeprowadzana jest procedura oceny oddziaływania na środowisko, zgodnie z ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150), w trakcie którego przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia uzgodniono warunki realizacji przedsięwzięcia z wojewodą, zgodnie z art. 48 ust. 2 pkt 3 tej ustawy.

⁵ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2007 r. Nr 107, poz. 732, Nr 120, poz. 818, Nr 173, poz. 1218.

⁶ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2004 r. Nr 6, poz. 41, Nr 141, poz. 1492, z 2005 r. Nr 113, poz. 954, Nr 130, poz. 1087, z 2006 r. Nr 45, poz. 319, Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 127, poz. 880.

5c. Niewydanie postanowienia w terminie 21 dni od dnia otrzymania projektu decyzji, o której mowa w ust. 4, przez dyrektora parku narodowego lub wojewodę uznaje się za decyzję uzgodnioną.”;

2) w art. 60 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do decyzji o warunkach zabudowy stosuje się art. 53 ust. 5b i 5c.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz.U. Nr 169, poz. 1419 z późn. zm.⁷) uchyla się art. 38.

Art. 7. Z dniem 31 grudnia 2008 r. wygasają uprawnienia gmin uzyskane na podstawie art. 14 ust. 13a ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2001 r. Nr 99, poz. 1079 z późn.zm.).

Art. 8. Dla parków narodowych, rezerwatów przyrody i parków krajobrazowych utworzonych przed dniem wejścia w życie ustawy, nieposiadających planu ochrony, sporządza się plan ochrony w terminie do 5 lat od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 9. 1. Osoby posiadające zwierzęta, o których mowa w art. 73 ust. 2, są obowiązane do zdania egzaminu, o którym mowa w art. 73 ust. 3, w okresie jednego roku od dnia wejścia w życie rozporządzenia, o którym mowa w art. 73 ust. 4.

2. Osoby, które w terminie podanym w ust. 1 nie uzyskają zezwolenia, o którym mowa w art. 73 ust. 2, zobowiązane są do nieodpłatnego przekazania przetrzymywanych zwierząt niebezpiecznych na warunkach i w terminie wskazanym przez właściwego wojewodę w decyzji administracyjnej.

Art. 10. Dopuszcza się przetrzymywanie mieszańców międzygatunkowych otrzymanych w wyniku krzyżowania zwierząt uzyskanych przed wejściem w życie ustawy do śmierci tych zwierząt, bez możliwości ich rozmnażania, chyba, że osoba posiadająca te zwierzęta uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 119a ust. 1.

Art. 11. Decyzje, na podstawie, których ośrodki hodowli zwierzyny prowadzone są przez jednostki inne niż Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, Polski Związek Łowiecki lub instytucje naukowo-dydaktyczne wygasają w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 12. Osoby posiadające spreparowane zwierzęta lub ich części, o których mowa w art. 49 ust. 1 lit. a, b, które do dnia wejścia w życie ustawy nie uzyskały zezwolenia, o którym mowa w art. 56 ust. 1 lub 2, są obowiązane do ich przekazania na warunkach i w terminie wskazanym przez właściwego wojewodę w decyzji administracyjnej.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie z dniem ...

⁷ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2006 r. Nr 220, poz. 1600.

Uzasadnienie

Proponowane zmiany ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2004 r. Nr 92, poz. 880, z 2005 r. Nr 113, poz. 954, Nr 130, poz. 1087, z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 176, poz. 1238, Nr 181, poz. 1286) mają na celu: doprowadzenie do zgodności przepisów prawa krajowego z przepisami Unii Europejskiej, usprawnienie zarządzania obszarami Natura 2000 oraz zapewnienie właściwego nadzoru przez organ wydający decyzje dotyczące reglamentowania korzystania z zasobów środowiska.

W art. 5 rozszerzono słowniczek pojęć użytych w ustawie. Konieczność wprowadzenia większości definicji wynika z obowiązku transpozycji definicji zawartych w art. 1 Dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory (Dyrektywa Siedliskowa). Na brak tych definicji w prawodawstwie polskim wskazała Komisja Europejska. Niektóre definicje przeredagowano lub uzupełniono, np. dotyczące pozyskiwania, ogrodów botanicznych, ogrodów zoologicznych, czy ośrodków rehabilitacji zwierząt.

W celu umożliwienia służbom ochrony przyrody wpływania na ustalenia opracowań planistycznych, w tym planów urządzania lasów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody obszarów poddanych ochronie:

- dodano art. 10 ust. 7 wprowadzający obowiązek uzgadniania z dyrektorem parku narodowego planów urządzania lasów w części dotyczącej otuliny parków narodowych,
- dodano art. 13 ust. 3a wprowadzający obowiązek uzgadniania z wojewodą opracowań planistycznych dotyczących rezerwatów przyrody i ich otulin,
- dodano art. 13 ust. 3b wprowadzający obowiązek uzgadniania z wojewodą planów urządzania lasów w części dotyczącej otuliny rezerwatów przyrody,
- zmieniono art. 16 ust. 7 odnoszący się do parków krajobrazowych oraz 23 ust. 5 odnoszący się do obszarów chronionego krajobrazu doprecyzowując zakres uzgodnień z wojewodą ustaleń opracowań planistycznych mogących mieć negatywny wpływ na ochronę tych obszarów,
- dodano art. 30 ust. 3 wprowadzający obowiązek uzgadniania z wojewodą opracowań planistycznych dotyczących obszarów Natura 2000.

Zmiana art. 13 ust. 3, 19 ust. 4 oraz 20 ust. 2 pkt 2 związana jest z oddelegowaniem wszelkich uprawnień związanych z tworzeniem, likwidacją lub zmianą granic rezerwatów przyrody oraz ze sporządzaniem planów ochrony lub zadań ochronnych dla rezerwatów przyrody do wojewody. Wojewoda, jako organ najlepiej rozeznany w potrzebach ochrony przyrody na terenie swojego działania, korzystając z pomocy wojewódzkiej rady ochrony przyrody, powinien posiadać wszelkie uprawnienia w zakresie stanowienia i rezygnacji z ochrony rezerwatów przyrody oraz sporządzania dla nich planów ochrony lub zadań ochronnych.

W dotychczasowym stanie prawnym brak było podstawy prawnej do wskazania w planie ochrony zasad prowadzenia gospodarki rybackiej i rybołówstwa w odniesieniu do obszarów morskich objętych ochroną jako parki narodowe lub rezerваты przyrody. Jediną możliwością jest wskazanie obszarów do prowadzenia gospodarki rybackiej, jednak bez określania specjalnych zasad jej wykonywania. Zmiana art. 15 ust. 1 pkt 2 ma na celu uregulowanie tych zagadnień.

W obecnym stanie prawnym jedynym organem uznającym dany obszar za rezerwat przyrody jest wojewoda. Stąd też w art. 15 ust. 1 pkt 10, 13, 15, 17, 18, 21, 23, 24, 27, art. 19 ust. 1 pkt 2, art. 83 ust. 5 i art. 116 zrezygnowano z określeń „organ uznający obszar za rezerwat przyrody” lub „organ, który uznał dany obszar za rezerwat przyrody”, zastępując je jednoznacznym wskazaniem, iż organem tym jest wojewoda.

Przepracowano art. 15 ust. 3 w celu umożliwienia wydawania zezwoleń przez wojewodów na odstępstwa od części zakazów obowiązujących na terenie rezerwatu przyrody, np. wejście na obszar rezerwatu poza szlakami.

Zmiana art. 19 ust. 5 jest zmianą porządkową ułatwiającą zrozumienie przepisów ustawy oraz ujednolicającą powody odmowy ustanowienia planu ochrony przez ministra właściwego do spraw środowiska w odniesieniu do parku narodowego.

W dotychczasowym stanie prawnym w planach ochrony parków narodowych, parków krajobrazowych i rezerwatów przyrody nie było możliwości formułowania ustaleń do opracowań planistycznych, które miałyby na celu eliminację lub ograniczenie zidentyfikowanych zagrożeń wewnętrznych dla zachowania celów ochrony tych obszarów. Ustalenia takie można było formułować jedynie dla zagrożeń zewnętrznych. Brak takiej możliwości był odczuwalną luką w skutecznym planowaniu ochrony tych obszarów. W związku z tym wprowadzono zmiany w art. 20 ust. 3 pkt 7 w odniesieniu do parku narodowego i rezerwatu przyrody oraz w art. 20 ust. 4 pkt 6 w odniesieniu do parku krajobrazowego. W konsekwencji tego zachodziła konieczność zmiany również art. 19 ust. 2 pkt 2 dotyczącego uzgadniania z właściwymi radami gmin ustaleń planów ochrony dotyczących eliminacji lub ograniczania zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych.

Zgodnie z nowym systemem planowania zarządzaniem obszarami Natura 2000 określonym w art. 28 – 30 nie będzie wymagane opracowywanie planów ochrony dla fragmentów obszarów Natura 2000, dla których opracowano plany ochrony parków narodowych, parków krajobrazowych lub rezerwatów przyrody. Warunkiem koniecznym jest jednak, aby plany ochrony sporządzane dla tych form ochrony, w części pokrywającej się z granicami obszarów Natura 2000, uwzględniały elementy wymagane dla obszarów Natura 2000, określone w art. 29 ust. 5 i 6. W związku z tym, że wiadomym jest, które formy ochrony pokrywają się lub zawierają się z granicami obszarów Natura 2000, w art. 20 ust. 5 wprowadzono obowiązek uwzględnienia przy sporządzaniu planów ochrony parków narodowych, parków krajobrazowych lub rezerwatów przyrody w części pokrywającej się z granicami obszaru Natura 2000 elementów wymaganych dla planów ochrony obszarów Natura 2000.

W dotychczasowym stanie prawnym zadania ochronne dla parków narodowych i rezerwatów przyrody ustanawiane były w formie zarządzenia ministra właściwego do spraw środowiska lub wojewody. Nie były zatem prawem powszechnie obowiązującym; miały jedynie charakter wewnętrzny i obowiązywały jednostki organizacyjne podległe organowi wydającemu zarządzenie. Nie było zatem możliwości formułowania, a następnie egzekwowania realizacji zadań ochronnych przez inne jednostki, co znacznie zmniejszało skuteczność zarządzania ochroną danego obszaru. Zmiana art. 22 ust. 2 wynika z konieczności rozszerzenia odpowiedzialności za zachowanie celów ochrony parków narodowych i rezerwatów przyrody również na inne podmioty niepodlegające ministrowi właściwemu do spraw środowiska lub wojewodzie. Ustanawianie zadań ochronnych w postaci rozporządzenia, jest bardziej adekwatne, a dodatkowo sprawdzone w praktyce, gdyż ta forma prawna obowiązywała przed wejściem w życie aktualnie obowiązującej ustawy o ochronie przyrody.

W dotychczasowym stanie prawnym na terenie obszaru chronionego krajobrazu obowiązywał całkowity zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu art. 51 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska. Wprowadzenie art. 24 ust. 3 umożliwia realizację przedsięwzięć, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak znacząco niekorzystnego wpływu na przyrodę obszaru chronionego krajobrazu. W aktualnym stanie prawnym analogiczny zapis obowiązuje w odniesieniu do parków krajobrazowych.

Celem uporządkowania dotychczas obowiązujących przepisów dotyczących trybu wyznaczania obszarów Natura 2000 zgodnie z zapisami Dyrektywy Siedliskowej wprowadzono następujące zmiany:

- w art. 25 ust. 1 pkt 2 wprowadzono do klasyfikacji obszarów Natura 2000 tworzących sieć obszarów Natura 2000 „obszary mające znaczenie dla Wspólnoty”,
- w art. 26 wskazano na konieczność wskazania, które typy siedlisk przyrodniczych i gatunki są przedmiotem zainteresowania Wspólnoty i jako takie wymagają ochrony w formie wyznaczenia obszarów Natura 2000,
- skonsolidowano dotychczasowy art. 27 i 28, celem ułatwienia zrozumienia przepisów ustawy, doprecyzowania trybu wyznaczania obszarów Natura 2000 oraz wprowadzenia trybu i warunków zmiany granic i likwidacji obszarów Natura 2000.

Art. 28, 29 oraz 30 ust. 1, 2 i 2a wprowadzają nowe lub udoskonalają funkcjonujące rozwiązania w zakresie planowania ochrony obszarów Natura 2000. Zgodnie z obowiązującymi dotychczas przepisami planowanie zarządzaniem obszarami Natura 2000 odbywa się wyłącznie na mocy planów ochrony. Przygotowanie ich wymaga przeprowadzenia bardzo rozbudowanej, a tym samym kosztownej, inwentaryzacji przyrodniczej oraz uzyskania innych szczegółowych informacji o obszarze. W art. 28 wprowadza się nowe narzędzie ochrony, jakim będą plany zadań ochronnych. Tworzenie planów zadań ochronnych wiąże się z wykorzystaniem wiedzy już dostępnej. W porównaniu do planów ochrony są one ukierunkowane jedynie na:

- identyfikację zagrożeń dla zachowania właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt i ich siedlisk będących przedmiotami ochrony,
- wskazanie działań niezbędnych dla zapewnienia właściwego stanu ochrony, podmiotów odpowiedzialnych za ich realizację,
- określenie zakresu monitoringu stanu przedmiotów ochrony oraz monitoringu realizacji celów działań ochronnych,
- wskazanie terminu sporządzenia, w razie potrzeby, planu ochrony dla części lub całości obszaru Natura 2000.

Sporządzenie planów zadań ochronnych nie będzie wymagane dla obszarów Natura 2000 lub ich fragmentów, dla których ustanowiono plan ochrony obszaru Natura 2000, a także plan ochrony dla parku narodowego, parku krajobrazowego lub rezerwatu przyrody lub zadania ochronne dla parku narodowego lub rezerwatu przyrody wchodzących w granice obszaru Natura 2000, jeśli te plany ochrony lub zadania ochronne będą zawierać elementy obowiązkowe dla planu zadań ochronnych obszaru Natura 2000.

W przypadkach, w których stan wiedzy o obszarze Natura 2000 jest niezadowalający lub teren obszaru Natura 2000 podlega istotnym przemianom społeczno-gospodarczym mogącym zagrozić zachowaniu celów ochrony, w proponowanym systemie zarządzania obszarami Natura 2000 będzie możliwość, tak jak dotychczas, opracowania planów ochrony. W

stosunku do dotychczasowych przepisów prawnych art. 29 doprecyzowuje zakres prac i tryb sporządzania planów ochrony.

Zmiana zapisu art. 30 ust. 1 umożliwi wypowiedzenie się społeczności lokalnych, objętych działaniem planu ochrony w procesie tworzenia planu ochrony.

Art. 30 ust. 2 wprowadza bardzo ważną regulację, zgodnie z którą plany ochrony ustanowione dla parku narodowego, rezerwatu przyrody lub parku krajobrazowego wchodzących w granice obszaru Natura 2000 mogą zastąpić plan ochrony dla obszaru Natura 2000. Warunkiem jest uwzględnienie w takim planie wszystkich elementów obowiązkowych dla planu ochrony obszaru Natura 2000.

Nowe regulacje prawne wymuszają szerokie konsultacje społeczne w trakcie prac nad sporządzaniem zarówno planu zadań ochronnych, jak i planów ochrony.

Atutem proponowanego systemu zarządzania obszarami Natura 2000 są:

1) korzyści finansowe, w tym:

- a) obniżenie kosztów zarządzania obszarami Natura 2000 w wyniku sporządzania dla części obszarów znacznie mniej kosztownych planów zadań ochronnych, a nie planów ochrony,
- b) obniżenie ogólnych kosztów zarządzania ochroną przyrody w kraju w wyniku rezygnacji z dublowania sporządzania zadań ochronnych lub planów ochrony dla obszarów Natura 2000 oraz innych form ochrony, które wchodzą w granice obszaru Natura 2000,

2) korzyści społeczne, w tym:

- a) umożliwienie wpływu społeczeństwa na proces decyzyjny związany z zarządzaniem obszarem Natura 2000,
- b) rozwijanie systemu komunikacji i współpracy różnych instytucji i podmiotów, które mogą potencjalnie oddziaływać na obszar Natura 2000, bądź dla których ochrona obszaru Natura 2000 wymusza wprowadzenie pewnych ograniczeń,
- c) uniknięcie lub minimalizowanie efektów konfliktów związanych z zarządzaniem obszarami Natura 2000,
- d) podniesienie świadomości społeczeństwa w zakresie przestrzegania zapisów Dyrektywy Ptasiej i Dyrektywy Siedliskowej.

W związku z wprowadzeniem nowego narzędzia planowania ochrony obszarów Natura 2000 niezbędna była zmiana:

- art. 32 ust. 2 pkt 3 wprowadzającego obowiązek kontroli przez ministra właściwego do spraw środowiska realizacji ustaleń planów zadań ochronnych obok planów ochrony,
- art. 32 ust. 4 wprowadzającego obowiązek uwzględniania w planie urządzenia lasu planów zadań ochronnych obok planów ochrony.

Zmiana art. 33 ust. 1 wprowadza określenie znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000 w miejsce dotychczasowego określenia odnoszącego się do negatywnego oddziaływania jedynie na siedliska przyrodnicze i gatunki, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000. Zmiana ta jest transpozycją zapisów art. 6 ust. 2 i 3 Dyrektywy Siedliskowej. Użyte w dotychczasowej ustawie określenia „mogą mieć negatywny wpływ (lub wpływają w sposób istotny) na siedliska przyrodnicze oraz gatunki roślin i zwierząt, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000” zostały

zmienione na określenie „mogące negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000” w następujących artykułach: 34 ust. 1, 36 ust. 1, 37 ust. 1.

Dodatkowo, art. 33 ust. 1 doprecyzowuje na czym może polegać znaczące negatywne oddziaływanie na obszar Natura 2000. Konsekwencją tej zmiany jest również zmiana art. 33 ust. 3.

Zmiana ust. 2 ma charakter porządkowy i ma na celu dostosowanie przepisów do Dyrektywy Siedliskowej.

Zmiana art. 34 ma na celu rozszerzenie zakresu stosowania przepisów odnoszących się dotychczas do istniejących obszarów Natura 2000, również na projektowane obszary Natura 2000 zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 6 ust. 4 Dyrektywy Siedliskowej.

Art. 35 doprecyzowuje warunki ustalania kompensacji przyrodniczych oraz sposób informowania o ustalonych kompensacjach przyrodniczych, w tym:

- ust. 1 precyzuje sposób ustalania rozmiaru i termin wykonania kompensacji przyrodniczych,
- ust. 4 precyzuje sposób składania informacji do ministra właściwego do spraw środowiska o ustalonych i wykonanych kompensacjach przyrodniczych,
- ust. 5 stanowi delegację dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe sposoby składania informacji o ustalonych i wykonanych kompensacjach przyrodniczych,
- ust. 6 określa sposób składania informacji do Komisji Europejskiej przez ministra właściwego do spraw środowiska o ustalonych kompensacjach przyrodniczych.

Zmiany art. 35 zapewniają transpozycję zapisów art. 6 ust. 4 Dyrektywy Siedliskowej

Zmiana art. 35a ma na celu doprecyzowanie zapisu w kontekście art. 33 ust. 1 i 34 ust. 1, w których mowa jest o działaniach, a nie o przedsięwzięciach.

W dotychczasowym brzmieniu art. 37 ograniczał się jedynie do przedsięwzięć w rozumieniu ustawy Prawo ochrony środowiska (odsyłając do art. 33 ust. 3, który z kolei odsyła do POŚ) i ograniczał jedynie do nich możliwość natychmiastowego wstrzymania realizacji i podjęcie niezbędnych czynności w celu przywrócenia poprzedniego stanu w przypadku braku procedury oceny oddziaływania na środowisko. Dodatkowo, w dotychczasowym brzmieniu, zastosowanie art. 37 ogranicza się do przedsięwzięć realizowanych na terenie obszaru Natura 2000. Tymczasem art. 33 ust. 1 odnosi się do działań mogących znacząco negatywnie oddziaływać na obszary Natura 2000, a więc dotyczy także działań podejmowanych poza obszarem Natura 2000, ale mogących na niego oddziaływać. Zagadnienia te uregulowano w treści ust. 1.

Wprowadzenie ust. 2 umożliwi powstrzymanie pojedynczych działań, których ze względu na małą indywidualną szkodliwość trudno byłoby powstrzymać na podstawie ust. 1. Dotyczy to np. presji urbanizacyjnej, prowadzącej do stopniowej zabudowy obszarów Natura 2000.

Z koniecznością transpozycji zapisów Dyrektywy Ptasiej dotyczących ustanowienia powszechnego systemu ochrony dla wszystkich populacji ptaków występujących na terenie państw członkowskich Wspólnoty związana jest:

- zmiana art. 46 ust. 1 wskazuje, iż celem ochrony gatunkowej jest m.in. ochrona gatunków roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną na podstawie przepisów Rawa międzynarodowego, których Polska jest stroną (art. 1 ust. 1),

- dodanie art. 46 ust. 1a precyzującego zakres stosowania ochrony gatunkowej m.in. w odniesieniu do jaj i wydmuszek (transpozycja art. 1 ust. 2),
- zmiana art. 52 ust. 1 pkt 10 uzupełniająca przepisy o zakaz wwożenia do kraju i wywożenia z kraju jaj i wydmuszek (transpozycja art. 1 ust. 1 oraz 5 lit. c),
- zmiana art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie rozszerzająca zakres ochrony zwierzyny o zakaz posiadania i przechowywania jaj i piskląt oraz wyrabiania, posiadania i przechowywania wydmuszek (transpozycja art. 1 ust. 2 oraz art. 5 lit. b i c).

Zmiany następujących artykułów ustawy dotyczących ochrony gatunkowej mają charakter porządkowy:

- zdań wstępnych w art. 51 ust. 1, 52 ust. 1 i ust. 2 ma na celu właściwą interpretację zapisów ustawy,
- art. 51 ust. 1 pkt 1 i art. 52 ust. 1 pkt 1, których celem jest uporządkowanie katalogu ograniczeń, jakie mogą być wprowadzone w stosunku do gatunków roślin, zwierząt i grzybów objętych ochroną,
- zdania wstępnego w art. 56 ust. 6, którego celem jest doprecyzowanie, do jakich zezwoleń ma zastosowanie zapis,
- art. 56 ust. 6 pkt 4 i oraz ust. 7 pkt 2, których celem jest doprecyzowanie, do jakich gatunków ma zastosowanie zapis,
- art. 56 ust. 6 pkt 5 oraz ust. 7 pkt 3 dopuszczających możliwość odstąpienia od wskazywania liczby lub ilości gatunków chronionych, które mają być objęte czynnościami podlegającymi zakazom, jeśli nie będzie ona możliwa do ustalenia,
- art. 56 ust. 6 pkt 6 i 7 oraz ust. 7 pkt 7 dostosowujących używaną terminologię oraz zakres wniosku i zezwolenia na czynności podlegające zakazom w stosunku do gatunków podlegających ochronie do zapisów art. 9 ust. 2 Dyrektywy Ptasiej.

W konsekwencji wprowadzenia w art. 5 pkt 11a definicji „okaz” zaistniała potrzeba zmiany artykułów ustawy, do których ta definicja ma zastosowanie, a więc: art. 51 ust. 1 pkt 4-6, art. 51 ust. 2 pkt 4, art. 52 ust. 1 pkt 2, 8-10, ust. 2 pkt 6 i 7 oraz art. 61 ust. 1.

W obecnym stanie prawnym zezwolenia na pozyskiwanie niektórych gatunków roślin, zwierząt i grzybów wydaje wojewoda lub minister właściwy do spraw środowiska. W art. 51 ust. 2 pkt 3 oraz art. 52 ust. 2 pkt 6 pominięty był minister właściwy do spraw środowiska, jako jeden z organów wydających te zezwolenia. Aktualna zmiana tych artykułów usuwa tę nieprawidłowość.

Uchylenie art. 52 ust. 2 pkt 5 ma na celu ograniczenie możliwości wprowadzenia derogacji od zakazów wprowadzonych w stosunku do chronionych gatunków zwierząt jedynie do przypadków, o których mowa w art. 9 Dyrektywy Ptasiej oraz art. 16 Dyrektywy Siedliskowej.

W obecnej ustawie całkowity zakaz zbierania i przetrzymywania piór ptaków jest zbyt rygorystyczny, dlatego też w art. 52 ust. 2 dodano pkt 8 dotyczący wprowadzenia odstępstwa od tego zakazu.

Zmiany zapisów zdania wstępnego w art. 54 oraz w konsekwencji art. 56 ust. 6 pkt 6 i ust. 7 pkt 5, zakazujących stosowania przy chwytaniu i zabijaniu chronionych gatunków zwierząt wszelkich urządzeń, sposobów lub metod działających na dużą skalę bądź niewybiórczo, powodujących lokalny zanik lub poważne zaburzenia populacji zwierząt, a nie tylko

wymienionych dotychczas w ustawie, wynika z transpozycji art. 8 ust. 1 Dyrektywy Ptasiej. W związku z tym, że wymienione w art. 8 ust. 1 urządzenia, sposoby lub metody odnoszą się do wszystkich gatunków ptaków występujących w stanie wolnym na terenie państw członkowskich Wspólnoty, rozszerzono zakres stosowania art. 54 nie tylko do zwierząt wymienionych w dotychczasowym stanie prawnym w art. 49 pkt 1 lit a i b, ale również do gatunków wymienionych w lit. c i d. W związku z wprowadzoną zmianą dodano również art. 131 pkt 1' odnoszący się do sankcji karnych w związku z nieprzestrzeganiem zapisów art. 54.

W dotychczasowym stanie prawnym wydawanie części zezwoleń na czynności podlegające zakazom lub ograniczeniom w stosunku do gatunków objętych ochroną ścisłą miało charakter alternatywny – zezwolenia mógł wydawać minister właściwy do spraw środowiska lub wojewoda na obszarze swojego działania, a wnioskodawca sam wybierał, do którego z organów o takie zezwolenie wystąpi. Nowe regulacje zawarte w art. 56 ust. 1 i 2 wprowadzają podział kompetencji organów do wydawania zezwoleń na ściśle określone czynności podlegające zakazom lub ograniczeniom w stosunku do gatunków objętych ochroną. Zmiana ta spowoduje, że podmiot starający się o zezwolenie na odstępstwa od zakazów nie będzie miał problemów z ustaleniem właściwości organu, do którego powinien wystąpić z wnioskiem.

W art. 56 ust. 5 pominięto grzyby, które obok roślin i zwierząt mogą być pozyskiwane. Aktualna zmiana tego artykułu usuwa tę nieprawidłowość.

Zezwolenia na odstępstwa od zakazów wprowadzonych w stosunku do gatunków objętych ochroną prawną, udzielane przez ministra właściwego do spraw środowiska oraz wojewodę, nie uwzględniały wszystkich wymogów art. 9 ust. 2 Dyrektywy Ptasiej. W związku z tym dokonano zmiany art. 56 ust. 6 pkt 6 i 7 oraz ust. 7 pkt 5 i 7.

W dotychczasowych regulacjach prawnych brak było systemu kontroli spełniania warunków określonych w zezwoleniach wydanych przez wojewodę lub ministra właściwego do spraw środowiska na odstępstwa od zakazów w stosunku do gatunków objętych ochroną prawną. Nie zapewniono tym samym transpozycji zapisów art. 9 ust. 2 Dyrektywy Ptasiej. Artykuły 56 ust. 7a – 7j ustanawiają taki system umożliwiając wykonywanie właściwego nadzoru przez organ wydający te zezwolenia. Brak przepisu szczególnego w tym zakresie uniemożliwia wycofanie wydanego zezwolenia z obrotu prawnego, w przypadku naruszeń warunków w nim określonych. W konsekwencji zmianie uległ również art. 56 ust. 8 dotyczący zakresu informacji, którą wojewoda jest zobowiązany przekazywać ministrowi właściwemu do spraw środowiska. W związku z zapisami art. 56 ust. 7a – 7j wojewoda zobowiązany jest przekazywać dodatkowo informacje o wynikach kontroli spełniania warunków określonych w wydanych przez siebie zezwoleniach na odstępstwa od zakazów w stosunku do gatunków objętych ochroną prawną.

W art. 60 ust 6 dano kompetencje wojewodzie możliwość wydawania zezwoleń na odstępstwa od zakazów obowiązujących w strefach ochrony zwierząt, roślin lub grzybów.

Zmiany następujących zapisów mają na celu doprecyzowanie procedury tworzenia ogrodów botanicznych i zoologicznych:

- art. 67 ust. 2 określa termin wyrażenia opinii przez strony wymienione w ustawie,
- art. 67 ust. 4 doprecyzowuje rodzaje dokumentów, które należy dołączyć do wniosku o utworzenie i prowadzenie ogrodu botanicznego i zoologicznego.

Zostanie wydane nowe rozporządzenie z podziałem na kategorie zw. niebezpiecznych 1 kat – zwierzęta których nie można przetrzymywać, 2 kat zwierzęta niebezpieczne dla życia człowieka, które będzie można przetrzymywać przy spełnieniu określonych warunków, kat 3.

zwierzęta niebezpieczne dla zdrowia ludzi które będzie można przetrzymywać przy spełnieniu określonych warunków. Zakaz przetrzymywania zwierząt niebezpiecznych nie może być obligatoryjny. W Polsce bardzo wiele osób zajmuje się terrarystyką oraz przetrzymuje zwierzęta niebezpieczne. Ogrody zoologiczne nie mają technicznej i finansowej możliwości przejęcia tych zwierząt. Nie można również ich uśmiercić ponieważ są czyjąś własnością i gremium obrońców zwierząt nie pozwoli na to. W związku z powyższym wprowadzono system kontroli umiejętności ich właścicieli i warunków przetrzymywania zwierząt, tak by zminimalizować możliwość niebezpiecznych wypadków dla zdrowia i życia ludzi, a jednocześnie nie wzbudzić protestów hodowców.

W art. 77 powierzono kontrolę ogrodów zoologicznych wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii, z uwagi na to, że posiada właściwe kompetencje w stosunku do zwierząt przetrzymywanych w ogrodach zoologicznych.

Zmiana następujących przepisów dotyczących ochrony zieleni i zadrzewień ma charakter porządkowy:

- zmiana art. 84 ust. 1 pkt 4 wynika z konieczności usunięcia sprzeczności w przepisach dotyczących terminu zapłaty za usunięcie drzew lub krzewów z zamiennym posadzeniem lub przesadzeniem drzew lub krzewów,
- zmiana art. 84 ust. 5 wynika z konieczności doprecyzowania trybu postępowania administracyjnego w sytuacji umorzenia lub odstąpienia od umorzenia należności z tytułu opłat za usunięcie drzew lub krzewów po 3 latach,
- zmiana art. 86 ust. 1 ma na celu wyeliminowanie wątpliwości co do trybu postępowania w przypadku drzew zagrażających bezpieczeństwu ludzi lub mienia poza obiektami budowlanymi,
- zmiana art. 88 ust. 1 pkt 3 ma na celu wyeliminowanie przypadków niewłaściwego wykonywania zabiegów pielęgnacyjnych (np. „ogławianie” drzew), ponadto uzupełnia sposób wykonania tego zabiegu analogicznie do ust. 1 pkt 1.

Nowy art. 84 ust. 4a zobowiązuje posiadacza nieruchomości do wniesienia zabezpieczenia uregulowania należności z tytułu opłat za usunięcie drzew lub krzewów objętych zezwoleniem w przypadku odroczenia zapłaty tych należności na okres 3 lat. Nowa regulacja ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w której inwestorzy przed uzyskaniem zezwolenia na inwestycję dostają zezwolenie na usunięcie drzew, a inwestycja nie jest realizowana z różnych przyczyn, albo po usunięciu drzew i zrealizowaniu inwestycji firma ogłasza w krótkim czasie upadłość, ewentualnie przestaje istnieć.

Dodanie nowego ust. 5a do art. 84 umożliwi wszczęcie w trybie natychmiastowym, a nie po upływie 3 lat od wydania zezwolenia, postępowania administracyjnego w sprawie egzekucji odroczonej należności w przypadku, gdy posadzone drzewa lub krzewy nie rokują szansy na przeżycie w okresie krótszym niż 3 lata od posadzenia.

W dotychczasowym stanie prawnym opłaty za usunięcie drzew są wyższe od kar pieniężnych za czynność niezgodną z prawem, co jest sprzeczne z istotą kar pieniężnych jako instrumentu odpowiedzialności administracyjnej. Uregulowanie tego zagadnienia nastąpiło poprzez zmianę art. 89 ust. 1.

W dotychczasowym stanie prawnym nie było określone, do czyich kompetencji należy ochrona przyrody na obszarach morskich nie wchodzących w skład parku narodowego. Zmieniając art. 94 delegowano te zagadnienia do dyrektora urzędu morskigo.

Celem zapewnienia właściwego zarządzania obszarami Natura 2000:

- dodano art. 102 ust. 2a delegujący do dyrektora parku narodowego sprawowanie nadzoru nad obszarem Natura 2000 leżącym w części lub w całości na obszarze parku narodowego; w związku z tym uchylono art. 103 ust. 3,
- zmieniono art. 107 ust. 3 delegujący do dyrektora parku krajobrazowego sprawowanie nadzoru nad obszarem Natura 2000 leżącym poza granicami parku krajobrazowego.

W dotychczasowym stanie prawnym monitoring przyrodniczy ograniczał się do obserwacji stanu ochrony siedlisk przyrodniczych i gatunków, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000. Tymczasem, zgodnie z art. 11 Dyrektywy Siedliskowej monitoring powinien dotyczyć stanu ochrony wszystkich siedlisk i gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, ze szczególnym uwzględnieniem typów siedlisk przyrodniczych i gatunków o znaczeniu priorytetowym. Zmiana art. 112 ust. 2 zapewni pełną transpozycję zapisów art. 11 Dyrektywy Siedliskowej.

Krzyżowanie między blisko spokrewnionymi gatunkami stało się w ostatnich latach dosyć popularne w Polsce. Problem ten dotyczy zwłaszcza hodowanych gatunków zwierząt. W celu podtrzymania w miarę jak najbardziej czystorasowych populacji w art. 119a wprowadzono obowiązek uzyskiwania zezwolenia ministra właściwego do spraw środowiska na krzyżowanie gatunków objętych ochroną gatunkową, gatunków obcych oraz gatunków łownych. Konsekwentnie, zmieniono art. 127 pkt 4, jako przepis sankcyjny względem tego artykułu.

Z art. 120 ust. 1 wynika generalny zakaz wprowadzania do środowiska przyrodniczego oraz przemieszczania w tym środowisku roślin, zwierząt lub grzybów gatunków obcych, a także ich form rozwojowych. Ust. 4 wprowadzał odstępstwo od tej reguły w odniesieniu do roślin, jednak nie precyzował okoliczności stosowania tego wyjątku. W nowym brzmieniu ust. 4 ograniczono stosowanie tego wyjątku jedynie do roślin, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego nie będą zagrażały gatunkom rodzimym.

W art. 120 ust. 2 rozszerzono katalog czynności podlegających zezwoleniu ministra właściwego do spraw środowiska w stosunku do gatunków obcych, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzimym. Obok dotychczasowego sprowadzania gatunków obcych, czynnościami reglamentowanymi jest również ich przetrzymywanie, prowadzenie hodowli, rozmnażanie i sprzedaż na terenie kraju.

Konsekwentnie, zmieniono art. 131 pkt 10, jako przepis sankcyjny względem tego artykułu.

W dotychczasowych uregulowaniach prawnych nie była określona procedura ubiegania się o stosowne zezwolenia oraz tryb ich wydawania, odmowy wydania lub cofnięcia zezwolenia. Zagadnienia te zostały uregulowane poprzez dodanie art. 120 ust. 2a – 2 e.

W celu określenia, które gatunki obce podlegają regulacji art. 120 ust. 2, dodano ust. 2f upoważniający ministra właściwego do spraw środowiska, działającego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, do wydania rozporządzenia zawierającego listę gatunków roślin, zwierząt i grzybów gatunków obcych, które w przypadku uwolnienia do środowiska przyrodniczego mogą zagrozić gatunkom rodzimym.

W dotychczasowym stanie prawnym postępowanie po uprawomocnieniu się orzeczenia w sprawie przypadku roślin, zwierząt lub grzybów, ich rozpoznawalnych części oraz produktów pochodnych w razie ukarania za wykroczenie określone w art. 127 lub skazania za przestępstwo określone w art. 128 było dwuetapowe. W pierwszym etapie sąd w każdym przypadku doręczał wojewodzie właściwemu ze względu na miejsce popełnienia wykroczenia lub przestępstwa odpis prawomocnego orzeczenia o zastosowanym środku karnym. W drugim

etapie wojewoda w stosunku do gatunków rodzimych wskazywał podmiot uprawniony do utrzymywania zwierząt, roślin i grzybów, co do których orzeczono przepadek. Natomiast sprawy związane z gatunkami obcymi lub objętymi ochroną na podstawie prawa Unii Europejskiej przekazywane były według właściwości ministrowi właściwemu do spraw środowiska. W nowym brzmieniu art. 130 ust. 1 zobowiązuje się sąd do powiadamiania od razu właściwego organu – wojewody w stosunku do gatunków rodzimych i ministra w stosunku do gatunków obcych lub objętych ochroną na podstawie prawa Unii Europejskiej. Takie rozwiązanie znacznie uprości procedurę, a przede wszystkim skróci czas oczekiwania na rozstrzygnięcie w stosunku do zatrzymanych z wykroczenia lub przestępstwa roślin, zwierząt lub grzybów, ich rozpoznawalnych części oraz produktów pochodnych.

Jednocześnie, wskazano na formę, w jakiej następuje wskazanie podmiotu uprawnionego do utrzymywania zwierząt, roślin i grzybów, co do których orzeczono przepadek (zmiana ust. 2) lub zarządzenie ich odesłania, na koszt sprawcy, do państwa z którego dokonano ich eksportu (zmiana ust. 3).

Wprowadzono nową regulację (ust. 4) uprawniającą ministra właściwego do spraw środowiska do zarządzenia w drodze decyzji administracyjnej, na koszt skazanego, eutanazji obcych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów stanowiących własność sprawcy, co do których orzeczono przepadek w wyniku ukarania za wykroczenie określone w art. 127 lub skazania za przestępstwo określone w art. 128.

Możliwość orzekania przez sąd zastosowania środka karnego w postaci przepadku roślin, zwierząt lub grzybów, ich rozpoznawalnych części oraz produktów pochodnych, wprowadzono również w przypadku ukarania za wykroczenie określone w art. 131, dodając art. 131a.

Wprowadzono nowy przepis sankcyjny względem art. 54 poprzez dodanie ust. 1' w art. 131. Zgodnie z tym zapisem istotą wykroczenia jest stosowanie zabronionych urządzeń, sposobów lub metod chwywania lub zabija dziko występujących zwierząt podlegających ochronie prawnej.

Ważnym elementem podejmowania decyzji administracyjnych związanych z realizowaniem zadań ochrony przyrody jest możliwie łatwy i szeroki dostęp do precyzyjnych i aktualnych referencyjnych materiałów geodezyjnych i kartograficznych. Dostęp ten był do tej pory utrudniony dla służb ochrony przyrody, gdyż istniała konieczność wnoszenia opłat za wykorzystanie tych materiałów. Materiały te dla instytucji realizujących zadania publiczne powinny być dostępne bezpłatnie, z uwagi na ich finansowanie ze środków publicznych.

Zmiana art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 z późn. zm.), rozszerzająca zakres ochrony zwierzyny o zakaz posiadania i przechowywania jaj i piskląt oraz wyrabiania, posiadania i przechowywania wydmuszek, wynika z konieczności transpozycji art. 1 ust. 2 oraz art. 5 lit. b i c Dyrektywy Ptasiej.

Zmiana art. 28 ustawy Prawo łowieckie poprzez dopisanie ust. 2a jest niezbędna dla wykonywania właściwego nadzoru przez organ wydający decyzję o wyłączeniu obwodu łowieckiego z wydzierżawienia i przekazania go w zarząd określonemu podmiotowi. Brak przepisu szczególnego w tym zakresie uniemożliwia wycofanie wydanej decyzji z obrotu prawnego, pomimo stwierdzenia braku realizacji celów wskazanych przez ustawodawcę lub innych naruszeń prawa bez zgody strony.

Zmiana dotycząca wykreślenia w art. 28 ust. 3 ustawy Prawo łowieckie określonych słów wynika z konieczności uporządkowania określenia podmiotów uprawnionych do prowadzenia ośrodków hodowli zwierzyny jedynie do tych, które gwarantują w pełni realizację przepisów

ustawy Prawo łowieckie, a których umocowanie ustawowe zapewnia wysoki poziom prowadzenia gospodarki łowieckiej w zarządzanym obwodzie łowieckim. Przepis ten wejdzie w życie po upływie roku od dnia wejścia w życie ustawy, co umożliwi uporządkowanie dotychczasowych spraw (np. realizację istniejących zobowiązań) związanych z zarządzaniem wyłączonymi obwodami łowieckimi przez podmioty pozbawione możliwości zarządzania nimi przez niniejszą nowelizację.

Dotychczasowy art. 44 ust. 3 ustawy Prawo łowieckie zezwala na dokonanie odłowu lub odstrzału zwierzyny do celów naukowych z pominięciem okresów ochronnych. Artykuł ten odnosi się także do 13. gatunków ptaków łownych w Polsce, które wymienia załącznik II Dyrektywy Ptasiej jako gatunki, na które można legalnie polować zgodnie z prawodawstwem krajowym po spełnieniu pewnych ogólnie obowiązujących zasad. Jedną z nich, zgodnie z art. 7 ust. 4 Dyrektywy Ptasiej, jest zapewnienie wszystkim gatunkom ptaków naturalnie występujących na terenie Wspólnoty ochrony podczas różnych etapów reprodukcji oraz wychowywania młodych, a także powrotu na tereny lęgowe. Pozyskiwanie ptaków z pominięciem okresów ochronnych dla celów badań naukowych stanowi dopuszczone w art. 9 ust. 1 Dyrektywy Ptasiej odstępstwo, tzw. derogację, pod warunkiem, że nie ma innego zadowalającego rozwiązania. Dotychczasowy zapis art. 44 ustawy Prawo łowieckie zawiera ogólne sformułowanie możliwości wprowadzenia odstępstwa, nie spełnia jednak wymogu braku innego zadowalającego rozwiązania, stąd rozszerzono zapis art. 44 Prawa łowieckiego o takie sformułowanie.

Ponadto, odstępstwa udzielane na mocy art. 44 ust. 3 Prawa łowieckiego nie spełniały wszystkich wymogów art. 9 ust. 2 Dyrektywy Ptasiej. Dodanie ust. 4 i 5 do art. 44 rozszerza zapisy Prawa łowieckiego o wymogi art. 9 ust. 2 Dyrektywy Ptasiej.

W art. 135 i 137 dokonano zmiany dotyczącej nadzoru na Polskim Związkiem Działkowców. Proponuje się uchylenie art. 38 z ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz.U. Nr 169, poz. 1419) i w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz.U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przekazanie tych spraw do działu zajmującego się budownictwem, gospodarką przestrzenną i mieszkaniową. Ogrody działkowe są urządzeniami użyteczności publicznej, służące zaspakajaniu wypoczynkowych i rekreacyjnych potrzeb członków społeczności lokalnych, a także dające możliwość prowadzenia upraw ogrodniczych na własne potrzeby. W związku z tym działalność rodzinnych ogrodów działkowych związana jest z kompetencjami ww. działu.

W ust. 136 dokonano zmiany ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 80, poz. 717 z późn.zm.), polegającej na zrezygnowaniu z uzgadniania z wojewodami lub dyrektorami parku narodowego projektów decyzji o warunkach zabudowy na obszarach chronionych, w przypadku przedsięwzięć, dla których przeprowadzana jest procedura oceny oddziaływania na środowisko. W ten sposób uniknie się podwójnego rozpatrywania spraw w urzędach wojewódzkich - w trakcie uzgadniania na podstawie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz w trakcie przeprowadzania procedury oceny oddziaływania na środowisko.

Na podstawie art. 14 ust 13, obowiązującej do 30 kwietnia 2004 r. ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz.U. Nr 114, poz. 492 z późn. zm.) grunty objęte ochroną ścisłą, częściową lub krajobrazową oraz budynki i budowle trwale związane z gruntem, służące bezpośrednio osiągnięciu celów z zakresu ochrony przyrody w parkach narodowych, były zwolnione z podatków i opłat określonych w innych ustawach, z wyjątkiem podatku leśnego oraz podatku rolnego. Natomiast art. 14 ust. 13a, który został wprowadzony ustawą z dnia 7 grudnia 2000 r. o zmianie ustawy o ochronie przyrody (Dz.U. z 2001 r. Nr 3, poz. 21) i obowiązywał do dnia 31 grudnia 2001 r., określał, iż gminy otrzymują zwrot z

budżetu państwa zwrot utraconych dochodów z tytułu zwolnień podatkowych, o których mowa w ust. 13.

Pomimo, że przedmiotowe przepisy ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody zostały uchylone przez art. 3 ustawy z dnia 14 listopada 2001 r. o zmianie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w latach 1999-2001 oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 145, poz. 1623) z dniem 1 stycznia 2002 r., gminy nadal występują o zwrot utraconych dochodów z tytułu zwolnień podatkowych za 2001 r., powołując się na ww. przepisy. Stanowisko gmin potwierdzają sądy administracyjne.

Przepisy poprzednio obowiązującej ustawy oraz aktualnej ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody nie określają terminu przedawnienia roszczeń o przyznanie przedmiotowej rekompensaty. W związku z tym niezbędne jest ustawowe uregulowanie wygaśnięcia uprawnień do wypłat rekompensaty z tytułu dochodów utraconych za 2001 r.

Z art. 18 ust. 1 ustawy wynika obowiązek sporządzania planów ochrony dla parków narodowych. Jednocześnie w ust. 2 ww. artykułu określony został termin ich sporządzenia.

W rozumieniu obowiązującej ustawy, plany ochrony dla parków narodowych powinny być ustanowione do maja 2009 r. (wynika to z art. 153 w związku z art. 154 ust. 2 ustawy).

Z uwagi na konieczność przeprowadzenia dokładnych badań, ustaleń i analiz oraz uzgodnień z właściwymi organami na etapie przygotowywania projektu planu ochrony, jak również konieczności pozyskania na ten cel znacznych środków finansowych, żaden z parków narodowych nie posiada ustanowionego planu ochrony. Tym samym zgodnie z zapisami obowiązującej ustawy, po określonym terminie, w parkach narodowych nie byłoby możliwe prowadzenie zabiegów ochronnych (brak podstawy prawnej). Dodatkowo należy wziąć pod uwagę wymogi ochrony środowiska wynikające z ustanowienia w granicach parków narodowych obszarów Natura 2000, co uwzględniając konieczność przeprowadzenia stosownych analiz, wydłuża procedurę.

Wydłużenie terminu ustanowienia planów ochrony dla parków narodowych pozwoli na realizację tego obowiązku, przy dochowaniu wszelkich warunków wynikających z obowiązującego prawa.

Art. 140 został wprowadzony w związku z przepisem art. 73 ust. 3 dotyczącym obowiązku zdania egzaminu przez posiadaczy zwierząt niebezpiecznych, niezbędnym jest zapewnienie odpowiedniego czasu na przystąpienie do tego egzaminu.

Ocena Skutków Regulacji (OSR) do projektu ustawy o ochronie przyrody

1) Cel wprowadzenia regulacji

Proponowane zmiany ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2004 r. Nr 92, poz. 880, z 2005 r. Nr 113, poz. 954, Nr 130, poz. 1087, z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 176, poz. 1238, Nr 181, poz. 1286) mają na celu: doprowadzenie do zgodności przepisów prawa krajowego z przepisami Unii Europejskiej, usprawnienie zarządzania obszarami Natura 2000, zapewnienie właściwego nadzoru przez organ wydający decyzje dotyczące reglamentowania korzystania z zasobów przyrody oraz uporządkowanie dotychczasowych zapisów ustawy ułatwiających interpretację jej zapisów.

2) Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowana zmiana ustawy oddziaływać będzie bezpośrednio na:

- służby ochrony przyrody oraz dyrektora urzędu morskiego z uwagi na zmianę, rozszerzenie lub doprecyzowanie ich kompetencji w zakresie nadzoru i zarządzania obszarami poddanymi ochronie, w tym przede wszystkim obszarami Natura 2000 oraz reglamentowania korzystania z zasobów przyrody,
- sprowadzających i posiadaczy gatunków obcych i niebezpiecznych, z uwagi na zmianę warunków sprowadzania, utrzymywania, chowu i hodowli tych zwierząt,
- podmioty korzystające z zezwoleń na odstępstwa od zakazów wprowadzonych w stosunku do gatunków objętych ochroną prawną,
- właścicieli ośrodków hodowli zwierzyny prowadzone przez jednostki inne niż Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, Polski Związek Łowiecki lub instytucje naukowo-dydaktyczne,
- administracją samorządową z uwagi na konieczność uzgadniania z wojewodą ustaleń opracowań planistycznych mogących oddziaływać na obszar poddany ochronie prawnej.

Pośrednio, zmiana ustawy będzie oddziaływać również na wszystkich korzystających ze środowiska i wprowadzających w nim zmiany, z uwagi na to, że rozszerzono obowiązki uzgadniania opracowań planistycznych oddziałujących na z wojewodą

3) Wpływ regulacji na dochody i wydatki sektora publicznego

Zasadnicze skutki dla budżetu Państwa będzie powodować dalsze wdrażanie sieci Natura 2000. Zadania w tym zakresie są obligatoryjne, gdyż wynikają z wymogów Dyrektywy

Ptasiej i Dyrektywy Siedliskowej. Największe koszty związane będą z planowaniem ochrony obszarów włączonych do sieci oraz sprawowaniem nadzoru nad nimi. Zgodnie z ustawą o ochronie przyrody plany ochrony lub plany zadań powinny być sporządzane w terminie 6 lat od daty wyznaczenia tych obszarów. Oznacza to, że w odniesieniu do obszarów specjalnej ochrony ptaków prace te powinny skończyć się w 2009 r. W latach 2007-2013 finansowanie sporządzania planów ochrony, w tym planów ochrony obszarów Natura 2000 możliwe jest ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego przeznaczonych na realizację V Osi Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko. Nadal sporządzanie planów ochrony obszarów Natura 2000 odbywać się będzie ze środków wojewódzkich funduszy ochrony środowiska oraz środków budżetowych pozostających w dyspozycji zarządzających obszarami Natura 2000.

Przygotowanie planu ochrony dla obszaru Natura 2000, obecnie w naszym kraju wynosi średnio 200 000 złotych / obszar Natura 2000. W chwili obecnej 313 obszarów Natura 2000 jest uzgodnionych z Komisją Europejską – 124 obszary wyznaczone na podstawie Dyrektywy Ptasiej i 189 obszarów wyznaczonych na podstawie Dyrektywy Siedliskowej. Oznacza to, że na przygotowanie planów ochrony należałoby wydatkować kwotę ok. 62,6 mln zł. Natomiast bazując na doświadczeniach projektu TF 2004 PL2004/IB/EN-03¹ można oszacować, że opracowanie planu zadań ochronnych wraz z procesem uzgodnienia zakresu tego planu powinno wynosić średnio 100 000 zł / obszar Natura 2000. A więc przygotowanie planów zadań dla wszystkich obszarów Natura 2000 kosztowało ok. 31,3 mln zł, czyli dwukrotnie mniej w porównaniu z planami ochrony.

Proponowana zmiana ustawy o ochronie przyrody przewidująca, że plany ochrony tworzy się w wyjątkowych przypadkach, a podstawowym narzędziem planowania ochrony obszarów Natura 2000 są plany zadań ochronnych, w znacznym stopniu obniża koszty związane z zaplanowaniem zarządzania na obszarach Natura 2000 **do kwoty ok. 36 mln zł.**

4) Wpływ regulacji na rynek pracy

Bez zmian w stosunku do sytuacji obecnej

5) Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Bez wpływu

¹ Projekt TF 2004 PL2004/IB/EN-03 „Opracowanie planów renaturyzacji siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków roślin i zwierząt na obszarach Natura 2000 oraz planów zarządzania dla wybranych gatunków objętych Dyrektywą Ptasią i Dyrektywą Siedliskową”

6) **Wpływ regulacji na przedsiębiorców**

Bez zmian w stosunku do sytuacji obecnej

7) **Ocena zgodności z prawem Unii Europejskiej**

Projekt nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.